

HDP KAPATILAMAZ

► Yargı kılıcı, HDP'nin üstünde sallanıyor. Ya HDP, öncülü olan yasal Kürt partileri gibi kapatılacak ya da Hazine yardımı kesilerek cezalandırılacak.

► Savaşın en şiddetli yıllarında siyasi çözüm bulmak için kurulan Kürt partileri, her seferinde devletin hışımını çekmiş ve ard arda kapatılmıştı. HEP, DEP, HADEP, DEHAP, ÖTP, DTP, BDP, şimdi de HDP hedefte.

► HDP'nin en önemli özelliği çözüm sürecinde, siyasi muhataplardan biri olması için Türkiye çapında kurulması. Haziran 2015 seçimlerinde yüzde 13,1 oy alarak meclise 80 milletvekili ile giren ve üçüncü büyük grubu oluşturan HDP, mecliste çoğunluğu kaybettiği Erdoğan ve AKP'nin başlıca düşmanı oldu. HDP'li vekiller - başta Selahattin Demirtaş olmak üzere - ağır cezalara çarptırıldı. Halen 4 binden fazla HDP üyesinin tutukluğu olduğu tahmin ediliyor.

► Halkın oylarıyla seçilen belediyelere iki dönemdir devlet tarafından eş konulması, sistematik baskı sürecinin en önemli halkalarıydı.

► Siyasi bir yargılama sonucu HDP'nin kapatılması kabul edilemez. Bu sadece Kürt seçmenler ve solun bazı kesimleri için değil, Altılı Masa için de bir sınav olacak.

GÖÇMEN DÜŞMANLARINA OY YOK!

YILDIZ ÖNEN YAZDI

sayfa 3

FAŞİZME VE İRKÇILIĞA KARŞI MÜCADELEYİ BÜYÜTMELİYİZ

sayfa 6-7

ÜCRETLER ENFLASYON ORANINDA ARTIRILSIN!

MÜCADELENİN ÖNÜNDEKİ ENGEL: MİLLİYETÇİLİK VE SOL MİLLİYETÇİLİK

İktidar çok açık bir şekilde, 1915'i ve 1923-1940'lar arasında inşa eden devlet geleneği ile sağ muhafazakârların geleceğini harmanlayan bir ideolojik çatıya sahip.

İktidarın çıkarlarına uyum göstermeyen her siyasi yapının "hain" ilan edilmesi-ne kapı aralayan yaklaşım bu.

İktidar bloku, Cumhuriyetin 100. Yılı'nı devletin ideolojik çatısını güçlendirmek ve seçim sürecinde iktidar bloku dışında kalanları yıldırma için kullanacak.

Bu, eğer aşılamazsa mücadelenin önündeki en büyük engellerden birisi olarak öne çıkıyor.

Bunun nedeni, ana muhalefetin de köşe taşları itibarıyla Cumhuriyetin 100. Yılı meselesini, Türk milliyetçiliğini köpürtmek için kullanmakta bir sakınca görmemesi.

Tersine, Altılı Masa'nın aylardır süren oturumlarında Kürt sorununa yaklaşım ve özellikle HDP'ye yönelik yaklaşımına bakarsak, bu milliyetçiliğin pratik günlük politik mücadeleyi nasıl belirlediği net bir şekilde görülüyor. Seçimi kazanmak için HDP'nin oylarına muhtaç olan ama Kürtlerin oyuna talip olurken partilerine mesafeli yaklaşan bu ana muhalefet ittifak bloku HDP Eş Genel Başkanı Pervin Buldan'ın "HDP ayrı bir cumhurbaşkanı adayı çıkartabilir" açıklamasına yaklaşımıyla ne kadar 100'ncü yılı, ne kadar milliyetçi olduğunu da göstermiş oldu.

Kapatılması gündemde olan bir partiyle dayanışmamak zaten büyük bir kusurdur. Ama bir de bu partinin bağımsız bir parti olduğunu unutup Altılı Masa'nın tüm taleplerini yerine getirmesi gereken bir emir kulu gibi ele alınması, ana muhalefetin milliyetçiliğiyle açıklanabilir bir ölçüde.

HDP'nin "Biz de cumhurbaşkanı adayı çıkartabiliriz" çıkışı, sadece sağa karşı

sağcı muhalefetin kimyasını bozmakla kalmadı, çok keskin solcuların solculuklarına sınırı, Anti Erdoğancılıkla çizdiği de görüldü. HDP'nin önerisini Erdoğan'ın ilk turda yenilgisinin önünde engel olarak gören ulusalci sosyalistler, "Altılı Masa'nın adayını desteklemeliyiz" açıklaması yaptılar.

HDP milyonlarca insanın oyunu alan bir parti.

HDP bağımsız bir parti.

HDP, hep Türkiye'de yaşayan, batıların yükünü taşımak zorunda olmayan bir parti. Solun çeşitli kesimleri, hâlâ, HDP'nin emanet oylarla şimdiki durumunda olduğunu düşünüyor. Ne hikmetse, oyları yükselen HDP olunca aldığı oyların bir kısmı emanet olmak zorundaymış gibi yaklaşıyor.

Toplumun tüm ezilen kesimlerinde biriken öfkenin devasa bir sosyal harekete dönüşmesinin önündeki engellerin başında, özellikle Kürt sorununa yaklaşımda kendisini ele veren, Kürt siyasetçilerle kurulan çıkarıcı ilişkide açığa çıkan ve Kürtlere memleketin tüm sorunlarını çözüme sürekli taviz vermesi gereken özne olarak yaklaşan bu ezen ulus solculuğundan türeyen yaklaşım, bu milliyetçilik geliyor.

Her sorunla baş etmek için seçimlerin geçmesini bekleyen yaklaşımla, seçimler geçerken elden geldiğince AKP ve ABD karşıtlığının arkasına saklanan ulusalcılığın sendikalar ve tüm mücadele alanlarında hakim güç olmasına karşı tartışmak lazım.

"Yaşasın halkların kardeşliği", biraz eskide kalan bir slogan. "Yaşasın halkların eşit koşullarda kardeşliği!", işte bu bugünün sloganı. "Onların cumhuriyeti", "dışlananların cumhuriyeti" tartışmasında milliyetçiliğe karşı barikat örmek zorunda olanların ezen ulus kibrinden hızla kurtulmalarında fayda var.

ANORMAL-NORMAL VE 2023 SEÇİMLERİ

İktidar, siyaseti anormal bir gerilim içinde, sıra dışı uygulamaları aralıksız uygulayarak şok ve dehşet havası yaratmak üzere ele alıyor. Liste çok uzun. Sezen Aksu'nun dilini kopartmaktan söz etmekten TTB'nin kapatılmasını savunmaya, çocuk tecavüzcülerini savunanların basın açıklaması yapması özgürlüğünün tanınmasından "iltisak" gibi hukuk dışı kavramlarla hukuk alanının zıvanadan çıkartılmasına, iktidarın yerli ve milli görmediği her siyasi ögeyi vatan haini ilan ettiği bir savrulmanın günlük gazeteci" dili haline geldiği koşullar, faşistlerin faşistleri suikastlarla katlettiği, suç örgütü şeflerinin ana muhalefet partisi liderini tehdit ettiği, grup toplantılarından insanlara küfürlerin edildiği, ağır bir çürüme, yozlaşma, mafya-bürokrasi-siyaset ilişkilerinin karmakarışık hale gelmesi iki gerçeği gösteriyor: Bu sıra dışı uygulamaların bir nedeni iktidarın iktidarı yürütme yeteneğinin sallantıda olması ama diğer bir neden ise sürekli düşman yaratan, aşırı sağcı bir lümpenliğin toplum, siyaset ve yargı alanında üstün duruma gelmesi ve bu üstünlüğün yarattığı korku iklimi, iktidarın arayıp da bulamadığı bir atalet yaratıyor. Bir diğer gerçekse iktidarın kutuplaştırıcı dili ve her gün bir yenisine tanık olduğumuz şok politikaları, iktidarın azınlığa düştüğünü gizlemeye yarıyor. Korkutma politikası korkutanların güçlüymüş gibi siyasal alanda boy gösterdikleri bir iklimle el ele gidiyor.

Kutuplaşma artıyor

Seçim sürecinin kendine özgü dinamikleri, iktidarın bu politika yapış tarzında bir yumuşamaya yol açmayacak. Tersine, bu kutuplaştırıcı üslup, derinleşerek sürecek. Seçim sürecinin, burjuva partilerinin isteği dışında oluşan politik derecesi yüksek havası ve tek tek herkesin kutuplaşmış mevcut siyasal ortamda daha da net politik fikirlerle her gün siyaset tartışması anlamına gelecek. Bu nedenle, "Sokakta mücadele/Sandıkta HDP!" diyen aktivistler ve öncü işçiler bu dinamik sürecin en çok ses çıkartan ve iktidar blokunun yenilmesi için en net sözleri söyleyen mücadeleyi örgütlemeliler.

Ama unutulmaması gereken önemli bir nokta da Cumhuriyetin 100. Yılı esprisiyle iktidarından muhalefetine, hatta ulusalci sosyalistlere kadar siyaset alanında milliyetçi bir kabarmaya tanık olacağız. Bu kabarmaya karşı "Cumhuriyetin dışladıkları açısından 100 yılı"ni tartışacak bir dalga kıran inşa etmek, bu dönemin en önemli adımlarından birisi olacak.

Göçmenlerle dayanışma ve iklim krizine karşı mücadele

Öte yandan ekonomik kriz ve fakirleşme katlanılmaz boyutlarda. DISK'in son araştırması, işsiz sayısının 8 milyona dayandığını gösteriyor. Ekonomik krizi derinleştiren ekonomik politikaların özünde, yoksulların daha da yoksullaştırılması ve böylece sermaye gruplarına kaynak aktarmanın sürekliliğinin sağlanması yatıyor. Seçim dönemi bu sorunun geriye itildiği değil, siyasetin merkezine oturtulduğu bir süreç olarak ele alınmalıdır. Aynı zamanda bu seçim dönemi, 100. yıl milliyetçiliği tarafından daha da köpürtülerek bir ırkçılık biçimi alacak ve bu mevcut göçmen düşmanlığının daha da tırmandırılmasına neden olacak. Hemen hemen tüm ana akım partilerin göçmenleri geri göndermeyi seçim kampanyasının omurgası yaptığı koşulların göçmenler için yaratacağı tehditlerin boyutunu öngörerek, seçim sürecini bir göçmen dayanışması süreci olarak ele almalı ve özellikle sol muhalefetin ve kitlesel emek örgütlerinin göçmen konusundaki yer yer ikircikli tutumunu aşması için bastırmalıyız.

Küresel düzeyde "polikriz" kelimesinin popülerleşmesi, çoklu krizlerin herkeş kabulü anlamına gelse de iklim krizine karşı mücadele henüz yeterince ciddiye alınmıyor. Önümüzdeki ayları, iklim krizine karşı en güc, en kitlesel tepkiyi örgütlemek için değerlendirmeliyiz.

Barışı savunmayan partilere oy yok

Son olarak, Türkiye, sınır ötesi hareketleri alışkanlık haline getiren bir devlete dönüşüyor. Seçim sürecinin dinamizmini, "barışı savunmayan hiçbir partiye oy yok" politikasını öne çıkartarak değerlendirmek çok önemli.

Küresel ölçekli gelişmelerin seyri tüm bu başlıkları belirleyecek elbette. Bir dizi mücadele başlığı daha önümüzdeki her bir gün öne çıkacak.

Bir toplumsal öfkenin birikişine tanık oluyoruz. İktidar, "Rüzgâr ekenin fırtına biçeceğini" ya bilmezden geliyor ya da muhtemel fırtınanın şiddetinden bihaber.

Bu öfkenin güncel bir sosyal mücadeleye dönüşmesinin önündeki engeller aşıldığında seçim sadece basit bir hakeme bile indirgenmiş olabilir. Önemli olan bu sıra dışı kutuplaştırıcı iktidar politikasının oyununu sokakta birleşik mücadele zeminleriyle aşmayı başarmak.

İMAMOĞLU'NDAN ELİNİZİ ÇEKİN!

İktidar bloku İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne kelimenin tam anlamıyla çökmek istiyor. İçişleri Bakanı İstanbul Büyükşehir Başkanı'na hakaret etti. İmamoğlu hakareti iade ettiği için siyaseten yasaklı ilan edilmeye çalışılıyor.

İktidarın anormal olanı normalleştirme başlıklarından birisi de İstanbul Büyükşehir Belediyesi.

Belediyenin olanaklarına çökmek, İmamoğlu'nun devre dışı bırakılmasını sağlamak, yaklaşan seçim sürecinde belediye olanaklarını neredeyse bir üs gibi kullanmak gibi iktidar açısından çölde vaha gibi görünen fırsatlar yargı eliyle uygulanmaya çalışılıyor.

Kürt illerinde halkın seçtiği belediyelerin hemen hepsine kayyum atayan iktidar, seçimle, demokratik mücadele alanında kazanmadığını yargı müdahalesiyle kazanmaya çalışıyor.

Halk seçiyor, AKP indiriyor!

İmamoğlu 2019'da YSK'nın 4'e 7 oyla iptal ettiği seçimlerin ardından tekrarlanan seçimde 4 milyon 742 bin 82 oy alarak AKP'nin adayı Binali Yıldırım'a 806 bin oyla ağır bir fark atmıştı. İmamoğlu'na yönelik bu apaçık kayyum atama girişimi, gücünü, iktidarın Kürt belediyelere yönelik saldırganlığına sessizlikten alıyor.

Diyarbakır Belediyesi'ne darbe yapan, İstanbul'da da aynıını yapabilir.

Bu yüzden, hakları gasp edilen tüm belediye başkanları ve tüm belediyeler için, ortak bir mücadele örgütlemek gerekiyor.

ŞEBNEM KORUR FİNCANCI'YA ÖZGÜRLÜK

İktidarın anormal olan her şeyi normalleştirme girişimlerinin son örneklerinden birisi Şebnem Korur Fincancı'nın tutuklanması. Şebnem hoca kimyasal silah kullanılıp kullanılmadığına dair bir soruya kullanılıp kullanılmadığının belirlenmesi için araştırma yapılmalıdır yanıtını verdiği için tutuklandı. Mahkeme sürecinde yaptığı savunmada Şeb-

nem hoca "Hak alanında çalışan kişilerin devlet adamı değil sadece bir yurttaş olarak kalması gerektiği" uyarısına katılarak bir yurttaş, hekim, insan hakları savunucusu olarak mücadele için ödevlerini yerine getirdiğini" söyledi.

İkinci duruşma sonrası Çağlayan Adliyesi önünde yapılan basın açıklamasında

konuşan Dr. Osman Öztürk, "Hiç kimse bize bu davanın hukuki bir dava olduğunu söylemesin." dedi.

Hukuki olmayan ve hem Şebnem hoca hem de TTB'den bir intikam davasına dönüşen bu süreçte demokrasiden yana olan herkes Şebnem Korur Fincancı'nın özgürlüğünü talep ediyor.

İKTİDAR İNSANLARI AÇLIĞA MAHKÛM EDİYOR

Türk-İş Aralık ayı araştırmasına göre dört kişilik bir ailenin açlık sınırı 8 bin 130 lira oldu.

Yoksulluk sınırı ise dört kişilik bir aile için 26 bin lira.

Benzer araştırmaların tümü Türkiye'de 16 milyon insanın açlık sınırının, 50 milyon insanın da yoksulluk sınırının altında yaşam sürdüğünü gösteriyor.

Açlık sınırıyla "zamlanmış" asgari ücretin hemen hemen aynı olduğunu düşündüğümüzde, iktidarın böbürlenerek önerdiği asgari ücret zammının milyonlarca insanı açlık sınırında yaşamaya mahkum ettiği çok açık.

İnsanlar aç.

Çocuklar aç.

Türkiye'de resmi kaynaklara göre çocuk işçi sayısı 720 bin. Bu çocukların yüzde 34'ünün eğitim hayatı sonlandı. Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü OECD'ye üye ülkeler içinde çocuk işçi oranı en yüksek olan ülke yüzde 22.7 ile Türkiye.

Milyonlarca insan aç!

Çocuk işçiler çok düşük ücretler karşılığında ağır bir sömürüye ve açlığa mahkûm ediliyor.

Aç insanların öfkelerini örgütleyecek birleşik mücadelelerin şimdi tam zamanı.

BARİŞTAN YANA
Yıldız Önen

GÖÇMEN DÜŞMANLARINA OY YOK!

İktidar bloku Suriye'de Esad rejimiyle uzlaşmaya çalışıyor. Bürokrasi arasındaki görüşmeler devlet başkanları arasındaki görüşmelere evrilecek gibi görünüyor. Her iki devletin sözcüleri görüşmelerden yana konuşmalar yapıyor.

Suriye'de Türkiye'nin Esad rejimiyle uzlaşma girişimlerine öfkelenen rejim karşıtları gösteriler gerçekleştirdi.

İktidar sözcüleri, rejimle uzlaşmanın iki büyük hedefi olduğunu söylüyor: Birisi Suriye'nin Kürt bölgesinde şerkillenen özerkliğin sona ermesi. Diğeri ise iç savaştan canını kurtarmak için Türkiye'ye kaçan göçmenlerin Suriye'ye geri gönderilmesi.

Bir grup sosyalist, bazı muhalif çevreler dışında göçmenlerin geri gönderilmesine karşı çıkan yok.

İktidar, Türkiye'de hayata geçirdiği TOKİ mantığını Su-

riye'de de hayata geçirmenin ve göçmenleri geri göndermenin derdinde.

İktidar, sanki göçmenlerin tek sorunu Suriye'de başını sokacak bir evleri olmayışymış gibi ele alıp, tüm sorunu inşaata indiriyor.

Suriyeliler evleri olmadığı için değil, artık Suriye'de evleri olmadığı için geri dönmüyorlar, geri dönmek istemiyorlar.

Evlerinin bir diktatör tarafından işgal edildiğini düşünüyorlar.

Can güvenliği, demokrasi, en temel insan hakları askıya alınmış bir iç savaş rejimi hüküm sürüyor Suriye'de.

Türkiye'de yaşayan Suriyelileri Suriye'ye göndermek istemek, milyonlarca insanın katledilmesine onay vermektedir.

İrkcılar bunu umursamıyor.

İktidar ve muhalefetteki ana akım partiler de önemsemiyor, seçim kampanyalarında göçmenlerin geri gönderilmesini öne çıkan bir politik talep olarak savunuyorlar.

CHP lideri Kılıçdaroğlu 2022 yılını, göçmenleri gönderdiğini söyleyerek, "Bunun iki yıl içinde gerçekleşebile-

ceğine inanıyoruz." diyerek kapatmıştı. 2023 yılına da göçmenleri iki sene içinde göndereceğini ilan ederek girdi.

2023 seçimlerinde bütün partiler göçmenleri hangi ittifakin en çabuk geri yollayacağı yarışıyla öne çıkacaklar gibi görünüyor. Bunu yaparken de ırkçı olmadıklarının altını çizmeye devam edecekler. Kılıçdaroğlu Kasım ayında yaptığı açıklamada, "biz ırkçılık yapmıyoruz herkesin kimliğine saygımız var" diyerek geri göndermeyi savunmuştu.

Zafer Partisi sözcüleri bile göçmen konusunu ırkçı bir temelde ele almadıklarını söylüyor.

Söze, "ben ırkçı değilim" demeden giren bir ırkçıyla henüz karşılaşmadık. İrkcılığın kötü bir şey olduğunu hayal meyal hatırlıyorlar. Evini, yurdunu, yaşadığı yerleri bırakıp kaçmış insanları zorla geri göndermenin ırkçılıkla ilişkisinin de farkındalar.

Bu yüzden ırkçı olmadıkları uyarısını yapıyorlar.

Seçim döneminde köpürtüleceği çok açık olan göçmen düşmanı koroya karşı, başka bir sesi yüksek bir şekilde çıkartmalıyız. Bu sesin ilk cümlesi, "göçmen düşmanı hiçbir partiye oy vermeyeceğimiz" olmalı.

BREZİLYA'DA DARBE GİRİŞİMİ

Brezilya'nın eski aşırı sağcı Cumhurbaşkanı Jair Bolsonaro'nun binlerce destekçisi kongre ve yüksek mahkemeye baskın düzenledi. Kitle pazar günü cumhurbaşkanlığı sarayını kuşattı. Anti-demokratik saldırı aşırı sağcılar ve faşistler tarafından örgütlendi.

Donald Trump'ın taraftarları aşırı sağcıların ABD seçiminin ardından yaptıkları gibi, yakın zamanda seçilen cumhurbaşkanı Luiz Inacio Lula da Silva'nın sahtekarlık yaparak kazandığı ve komünist bir rejim kurmak üzere olduğu konusunda yalanlar söyleyerek kitleleri tahrik ettiler.

Gece yarısına kadar Brezilya polisi sağcı darbeci kalabalıkla çatıştı ve saatler sonra kalabalığın çoğu polis tarafından püskürtüldü. Ancak Bolsonaro'nun güçlerinin tehditlerle bitmedi. Oylama ve parlamento manevraları bu aşırı sağcı tehditler baş etmek için geçerli bir yöntem gibi görünmüyor.

ABD'ye kaçan Bolsonaro, seçimi kaybettiğini asla kabul etmedi ve geçen ay destekçilerini uyanık kalmaya çağırды. Hala "sosyalizmin önündeki son engel" olarak nitelendirdiği "silahlı kuvvetlerin en yüksek komutanı" olduğunu iddia etti. Lula karşıtı ırkçı fanatiklerin gösterileri Bolsonaro'nun bu konuşmalarının ardından tetiklendi.

Brezilya basınında çıkan haberlerde, eski cumhurbaşkanının yeğeni Leonardo Rodrigues de Jesus'un da baskın yapan darbeci kalabalıklar arasında olduğu iddia edildi.

Lula, Kongre baskının arkasındakilere siyasette "iğrenç olan her şeyi" temsil eden "fanatik faşistler" adını verdi. Tekrar tekrar, "Bu fanatikler bu ülkede daha önce hiç yapılmamış bir şey yaptılar." Lula polislerin bazı bölümlerini kınadı ve "Polis hiçbir şey yapmadı. Sadece protestocuları içeri aldılar" dedi.

Ama Lula'nın taviz verdiği ve yatıştırma-ya çalıştığı tam da bu devlet güçleri ve destekledikleri seçkinler. İlk kabinesinde sağcı Brezilya Demokratik Hareketi (MDB), Brezilya Birliği ve Sosyal Demokrat Parti'nin (PSD) dokuz üyesi vardı.

MDB, Lula'nın İşçi Partisi'nin (PT) darbe dediği Cumhurbaşkanı Dilma Rousseff'in 2016 yılında görevden alınması için çok önemli bir rol oynadı. Brezilya Birliği, 2018'de Bolsonaro'yu seçen parti ile eski askeri diktatörlük partisinin birleşmesiyle şekillendi.

Lula geri çekilirken, düşmanları istikrarlı bir şekilde örgütlendi ve seferberlik ilan ettiler. Lula'nın zaferlerinden sonra, Bolsonaro destekçileri Brezilya'nın çe-

şitli şehirlerinde askeri kışlalaların dışında kamplar kurdular. Bu kamplardan sürekli olarak ordunun müdahale sini savunan sesler yükseldi.

Brezilya'da 1964'ten 1985'e kadar yirmi yıl boyunca ABD destekli bir askeri diktatörlük hüküm sürdü.

Lula ise hâlâ aşırı sağla başa çıkmak için devlet güçlerine güveniyor. İşçiler, herhangi bir noktada darbecilerle ilişkilenebilecek bu tür güçlere güvenemezler.

Bunun yerine, işçiler bağımsız örgütlenmeli, sokaklara dökülmeli ve aşırı sağ liderlerine karşı ciddi eylem talep etmek için genel grev başlatmalıdır. Bolsonaro ve uşakları için af düzenlemesi yapılmamalı.

Birçok işçi sınıfı bölgesindeki ezici çoğunluk da dahil olmak üzere 60 milyondan fazla insan Lula'ya oy verdi. Yoksullar devlete güvenmek zorunda değiller, kendilerini örgütleyebildiklerinde daha köklü değişimler yaşanabilir.

Emperyalist hükümetler ve kapitalistler, Lula'ya yönelik darbe girişimini açıkça desteklemediler. ABD dışişleri bakanı Antony Blinken Pazar gecesi tweet attı, "Bugün Brezilya'nın başkanlığına, kongresine ve yüksek mahkemesine yapılan saldırıları kınıyoruz. Demokratik kurumlara saldırmak için şiddet kullanmak hiçbir zaman kabul edilemez. Bu eylemlere derhal son verilmesi çağrısında bulunan için Lula'ya katılıyoruz."

Şu anda kâr elde etmek için en iyi ortamın bir Lula hükümeti olduğunu hesaplıyorlar.

Ancak ABD yönetimi ve patronlar, Lula'nın işçilerin direnişini engellemediğini düşünürse taraf değiştirecektir. Darbe güçlerinin zaferi Brezilya'daki işçiler ve yoksullar için felaket olur. İşçiler aşırı sağı durdurmak için harekete geçmelidir.

İRAN: HAYSIYET VE ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİ

İran'da yaklaşık üç aydır büyük bir mücadele dalgası yaşanıyor. Rejim kurşunla, gaz bombasıyla, hapis tehdidiyle, işkence tehdidiyle, göz altı dalgalarıyla ve en son idam kararlarıyla saldırmasına rağmen gösteriler cesurca sürüyor. Mahsa Amini'nin öldürülmesinin 40'ncü gününde olduğu gibi eylemler zaman zaman çok kararlı ve yığınsal hale geliyor.

İran İnsan Hakları kuruluşlarının verdiği bilgilere göre, 28 Aralık Çarşamba gününe kadar, 69'u çocuk 508 kişi öldürülmüş. 667 öğrenci olmakla 18666 kişi gözaltına alınmış. 161 kent ve 144 üniversite protestolara katılmış. Toplam 1218 protesto gösterisi düzenlenmiş. Bu sayılar hareketin boyutu hakkında fikir veriyor.

Aralık ayında üç aktivisti idam eden rejim, şimdi iki protestocu protestocuyu daha idam etti.

Büyük bir değişim

İranlı tarihçi ve sosyalist Peyman Jafari bir çok İranlı aktivist gibi hareketin şimdiden bir dizi kazanım elde ettiğini söylüyor. İran'da binlerce insanın zihniyetinde yaşanan değişim, kadın hakları konusunun en ön plana çıkmış olması, gerçekte ahlak polisinin sokaklardan çoktan çekilmiş olması bu kazanımlardan bazıları. Hareket ilk günlerde zorunlu başörtüsüne karşı bir patlama halinde ilerlerken, kısa sürede tüm İran siyasal sisteminin çürümüşlüğüne karşı bir isyan dalgası halini aldı.

Bu isyan dalgası, son 20 yıldır rejime karşı direnen çeşitli toplumsal güçlerin mücadelesinin devamlılığı içinde anlaşılmalı. İşçilerin 2000'li yıllardan beri sürdürdüğü grevler, sendikalaşma mücadelesi ve 1 Mayıs'ı kutlama mücadeleleri, Aralık 2017'de ve Ocak 2018'de artan enflasyona karşı eylemler, 2019'da rejimin akaryakıt sübvansiyonlarına desteğini kesme

girişimine ve yükselen fiyatlara karşı eylem dalgasıydı. Bu hareket, işçi sınıfının en yoksul, işsiz kesimlerinin ileri fırladığı mücadelelerdi.

Grevlerin önemi

Bugünkü eylemlerde ise işçi sınıfı talepleriyle çeşitli toplumsal kesimlerin siyasal talepleri ve demokrasi arzusu birleşiyor. Peyman Jafari'nin dediği gibi artık mahalle düzeyinde bir araya gelen işçi sınıfı ve orta sınıf gençliği arasında doğmakta olan bir koalisyon var ve bu nedenle toplumsal ve siyasal talepler kaynaşıyor. Dolayısıyla, başörtüsü yasaklarının kaldırılmasını ve daha fazla siyasal özgürlüğün yanı sıra daha iyi sosyal ve ekonomik koşullar, daha yüksek ücretler ortak talepler olarak öne sürülüyor.

Hareketin grevlerle desteklenmesi çok önemli: Eylemlere daha fazla insan dahil etmesi bu hareketin başarısı için önemli. Şu anda sokaklarda binlerce insan görüyoruz ama henüz yüzbinlerce, milyonlarca değil. Diğer can alıcı nokta ise işçilerin harekete katılması, bu da sokaklardaki sayıları artıracak ve protestoları grevlerle kaynaştıracak.

Grevler önemlidir. İran Devrimi eski monarşiyi devirmeyi başardı çünkü işçiler 1978 sonbaharında harekete katıldı ve petrol endüstrisinde ve diğer sektörlerde greve gitti. Aralık 1978'de, Şah'ı felç eden ve deviren bir genel grev oldu. Aynı şekilde, bir genel grev mevcut harekette oyunun kurallarını değiştirebilir. Sadece devlete gerçekten ekonomik olarak zarar vermekle kalmaz, aynı zamanda baskının bazı risklerinin de üstesinden gelir çünkü milyonlarca işçinin harekete katılmasına izin verir. Sonuçta devlet askerini, polisini binlerce işyerine gönderemiyor. Bir genel grev aynı zamanda harekete kendi sürekliliğini ve gücünü de gösterecektir. Kitle-

ri yüzbinler halinde ileri çekebilecek ve böylece kazanabilecek bir hareket bu nedenle çok önemli.

İsyancılarla dayanışma

İran'da esasen baskıdan kaynaklanan işçiler arasındaki örgütlenme eksikliği hareketin işçi sınıfı kitleleriyle buluşmasının önünde bir engel olarak öne çıkıyor. Bununla birlikte, grevler devam ederken, daha fazla işçi kamyon şoförleri, öğretmenler ve Tahran otobüs şoförleri arasındaki mevcut ağları birbirine bağlayan bir rol oynuyor. Diğer bir engel ise, işgücünün yeni liberalleşmesinin çok sayıda güvencesiz işçi yaratmış olmasıdır. Yani petrol sektöründe yaklaşık 200.000 kişi istihdam ediliyor ama bu işçilerin yarısı ya taşeron firmalarda ya da geçici sözleşmelerle istihdam ediliyor. Bu işçiler greve gitme konusunda kendilerini çok savunmasız hissediyorlar. Ancak protestolar devam ettikçe bu işçiler daha fazla güven kazanabilir.

İran'da özgürlük mücadelesi kritik bir öneme sahip. Bu önem, tüm dünyanın ezilenleri için İran'daki direnişe odaklanmayı bir zorunluluk haline getiriyor.

Hepimiz, tüm dünyadaki işçi ve emekçiler, içinde yaşadığımız rejimlere, iktidarlara, hükümetlere direnişçilere yönelik devlet şiddetini derinleştiren İran rejimini basınç uygulamak için mücadele etmeliyiz. Kendi iktidarlarımıza karşı mücadele İran halkıyla dayanışmanın en iyi yoludur.

Atılması gereken ilk adımlardan birisi ise rejimin idamları ve cezaevlerinde işkenceleri acilen durdurması yönünde hareketler inşa etmektir.

SAĞCILIĞIN HAYALİ AİLESİ

Türkiye’de iktidar “Aileyi güvence” altına almak için bir yasal değişiklik peşindeyken, İngiltere’de ve dünyanın birçok ülkesinde de yönetenler kadınların ve LGBTİ+’ların özgürlüklerine karşı harekete geçiyor. ABD’de kürtaj hakkını yasaklayan eyaletlere İngiltere’de yeni başbakan Sunak’ın cinsiyetin toplumsal değil biyolojik cinsiyet anlamına geldiğini netleştirmek üzere Eşitlik Yasası’nı gözden geçirmeyi” planlaması ekleniyor.

Sunak’a kötü haber ise İngiltere ve Galler’den geldi. Nüfus sayımında ilk kez LGBTİ+’ların verileri kabul edildi. 1.3 milyondan fazla insan kendisini lezbiyen, gey veya biseksüel olarak tanımladı.

“Aileyi koruma” maskesiyle yapılan bu saldırı gerçekten de küresel bir saldırı. İtalya, İsveç, Fransa, ABD, Macaristan, Türkiye gibi aşırı sağın öne çıktığı her yerde LGBTİ+ haklarına yönelik saldırılar ailenin korunması lafzının arkasına saklanıyor.

Aşırı sağın asli hedefi göçmenler elbette ama LGBTİ+’lar da uzun bir süredir bu saldırıların hedefinde.

Tıpkı kadınların özgürlük mücadelesi gibi LGBTİ+’ların da özgürlük mücadelesi kapitalizme karşı büyük bir meydan okumanın parçası olarak ele alınmalı.

Ne aile ne de cinsel yönelimlere karşı tırmandırılan baskı daima var olan olgulardır. Kadınların ve LGBTİ+’ların üzerindeki baskının yükselişle kapitalist çekirdek aile kurumunun sistem içinde oynadığı rolün sürekliliğinin sağlanması arasında doğrudan bir bağlantı var. Kapitalizm değiştikçe ailenin biçimi de değişikliğe uğruyor ama bir özelliği sabit kalıyor: Kadınların ve LGBTİ+’lara yönelik baskının sistem içinde kök salmasının aracı olma özelliği, aynı zamanda kapitalizme topyekun meydan okuyacak bir stratejiye tüm mücadelelerin ihtiyacı olduğunu da gösteriyor. Sadece otoriter sağcı iktidarlardan kurtulmak istemiyoruz, kapitalizmden kurtulmak istiyoruz.

İKLİM KRİZİNİN SONUCU: KURAKLIK

Kuraklık Türkiye’yi de vuruyor

NURAN YÜCE

Yaklaşık bir yıl önce yayımlanan IPCC’nin 6. Değerlendirme Raporu nasıl bir iklim krizinin içinde olduğumuzu gösteren veri ve tespitler ile doluydu. Rapor uzun zamandır dünyanın her yerinde etkilerini yaşadığımız iklim krizinin 1.1 derecelik sıcaklık artışı sonucu oluştuğuna vurgu yaparken, 1,5 derece artışla yaşayacağımız yıkımları bir bir sayıyordu. IPCC’nin bundan önceki raporlarında da ifade edildiği gibi “ön görülenden, beklenenden daha yaygın ve şiddetli bir iklim değişikliği gerçekleşiyor”du.

Çölleşmeyle mücadele

Yine geçtiğimiz yıl Mayıs ayında Birleşmiş Milletler Çölleşmeyle Mücadele Sözleşmesi (UNCCD) tarafından hazırlanan bir kuraklık raporu vardı. Bu raporun hazırlanma amacı; kuraklık odaklı Fildişi Sahili’nde düzenlenen COP15 Zirvesine katılacak hükümet yetkililerine nasıl bir felaketle karşı karşıya olduğumuzu göstermek ve alacakları kararları bu gerçekliğe uygun olarak almalarını sağlamaktı. Bu rapor da IPCC’nin 6. Değerlendirme Raporu gibi çok çarpıcı veriler içeriyordu. Doğal afetlerin yüzde 15’inin kuraklık oluşturduğu, 2000 yılından günümüze kurak dönemlerin sayısı ve süresinin yüzde 29 arttığı, 2000-2019 yılları arasında 1.4 milyardan fazla insan kuraklıktan etkilenirken, kuraklığın selden sonra insanları en fazla etkileyen ikinci felaket haline geldiği açıkça vurgulanıyordu.

Rapordan geçmiş dönem verilerine devam edecek olursak, 2022’de 2,3 milyardan fazla insanın su stresi yaşadığı ve 160 milyon çocuğun şiddetli ve uzun süreli kuraklığa maruz kaldığı önemli bir veriydi.1998-2017 döneminde yaşanan kuraklığın dünya ça-

pında yaklaşık 124 milyar dolarlık bir ekonomik kayba neden olduğu ise bir başka veriydi.

İklim değiştirmeye son!

Raporun kuraklık önlenmez, hızla harekete geçilmezse olacaklar hakkında öngörülerini ise ürkütücü. 2030 yılına kadar 700 milyon insanın kuraklık nedeniyle yerinden edileceği, 2040 yılına kadar her dört çocuktan birinin aşırı su sıkıntısı olan bölgelerde yaşayacağı, 2050 yılına kadar dünya nüfusunun dörtte üçünden fazlasının kuraklıktan etkileneneceği belirtiliyordu. Bu kuraklıktan etkilenen insan sayısının 4,8 ila 5,7 milyara ulaşabileceği anlamına geliyor. Avrupa Birliği’nde ve İngiltere’de yapılan hesaplamalara göre, kuraklıktan kaynaklanan 9 milyar Euro civarındaki yıllık kaybın anlamlı bir iklim eylemi olmazsa 65 milyar Euro’nun üzerine çıkacağı; IPCC’nin raporunda da yalnızca önümüzdeki on yılda iklim değişikliğinin 32 ila132 milyon arası insanı aşırı yoksulluğa sürükleyeceği belirtiliyordu.

Ocak ayında sıcak hava müjdesi değildir

Dünyanın her yerinde mevsim normallerinin üzerinde sıcaklık rekorları kıran günler yaşanmakta. Türkiye’de 2022 Aralık ayı, son 52 yılın en sıcak Aralık ayı oldu. Aynı zamanda 2022’in Eylül, Ekim ve Kasım aylarında Türkiye’nin birçok bölgesinde şiddetli kuraklıklar yaşandı. İstanbul’un barajlarındaki su seviyeleri yine haberlere konu olmaya başladı. 2 Ocak 2023’de İstanbul’daki barajların ortalama doluluk oranı yüzde 32,74. Şubat, mart, nisan aylarında beklenen yağış miktarları ile baraj doluluk oranlarında artış olabilir ama bu artış oran-

ları iklim krizinin şiddetlendirdiği kuraklık gerçekliğini değiştirmeye yetmeyecek.

Çevre, Şehircilik ve İklim Değişikliği Bakan Yardımcısı Prof. Dr. Mehmet Emin Birpınar, geçtiğimiz günlerde bir sosyal medya paylaşımında, "Hava olayları çok garipleşti. Türkiye genelinde yağış yok. Sıcaklıklar normalin çok üstünde. Böyle devam etmesi halinde metropol şehirlerde büyük su krizi olur. İçme suyu barajları kritik seviyenin altında seyrediyor. Ocak ayı böyle giderse elimizde sadece şubat ayı kalır. Kuraklık ve su kıtlığı gıda kıtlığını doğurur. Gıda kıtlığı başka sosyal olayları tetikler. Özellikle iklim değişikliği dolayısıyla oluşacak doğudan batıya ve güneyden kuzeye iklim göçlerini ortaya çıkartacaktır. Problem ortak, çözüm de ortak bulunmalı. BM’ye çok iş düşüyor." diye yazmıştı.

İklim Değişikliği Bakan Yardımcısı’na hemen şu gerçeği hatırlatmak gerekir: Dünyanın en yüksek emisyon üreten 59 ülkesinin incelendiği İklim Değişikliği Performans Endeksi (CCPI) 2023 raporuna göre Türkiye, geçen yıla göre altı sıra gerileyerek 47’nci sıraya düştü ve düşük performans gösteren ülke olarak derecelendirildi. Bu raporda zeytinlikleri madencilikçe açan yönetmeliğe de yer veriliyor ve Türkiye’nin iklim eyleminde şeffaflıktan yoksun olduğu belirtiliyor. Şimdi hükümet kuraklıkla mücadeleyi suyu tasarruflu kullanmaya indirgeyen çağrılarda bulunacak. Kuraklığın önüne geçmek için bizim yanıtımız ise iklim krizini durdurmak için değil, aksine şiddetlendirici faaliyetlere devam eden AKP-MHP iktidarına bir an önce son vermek olacak.

FAŞİZME VE İRKÇİLİĞE KARŞI MÜCADELEYİ BÜYÜTMELİYİZ

Ülkü Ocakları eski başkanı Sinan Ateş suikastında ortaya dökülen ilişkiler ağı, MHP'nin normal bir siyasi parti olmadığı gerçeğini gözler önüne serdi.

Suikast sonrası ortaya çıkan ilişkiler ağı, faşist hareketin demokrasiyi istismar ederek tehlikeli bir örgütlenme içinde olduğunu ortaya koydu.

Devlet Bahçeli'nin cinayet sonrası sarf ettiği "Üç hilali yargılatmayacağız" sözleri AKP'nin küçük ortağı MHP'nin tarihinde yaşadığı en büyük sorunla karşı karşıya olduğunu bir itirafı gibi.

Maddi bulgular

Basına yansıyan bilgilere göre, aralarında 2 özel hareket polisinin de bulunduğu 13 kişi tutuklanırken, Ateş'i öldüren tetikçi ise firarda. Cinayet soruşturmasında ortaya çıkan maddi gerçeklere bakalım:

■ Ankara'nın merkezinde yüksek güvenlikli bir bölgede eski Ülkü Ocakları Başkanı Sinan Ateş kurşunlanarak öldürüldü. Ateş, önde giden bir MHP'li olduğu halde, bir yıldır partinin sokak örgütlenmesi olan Ülkü Ocakları'nın bazı yöneticileri tarafından tehdit ediliyordu.

■ Soruşturmada adı geçenlere bakıldığında tamamı MHP'li ve Ülkü Ocakları ile bağlantılı kişiler.

■ İki özel hareketçinin tetikçileri çıkarılıp araçla İstanbul'dan Ankara'ya getirdiği, iki gün boyunca keşif ve silah talimi yaptırdığı, Ateş'i vurduktan sonra tekrar İstanbul'a getirdiği açığa çıktı.

■ Tetikçiler, İstanbul Maltepe'de örgütlenen faşist bir çete. Gülsuyu çetesi olarak bilinen, uyuşturucudan yağmaya birçok yasadışı işte parmağı olan çetenin lideri, solcu genç Hasan Ferit Gedik'i öldürmekten 35 yıl hüküm giymiş, 5 yıldır aranan bir katil.

■ Tetikçileri ayarlayan, iki şehir arasında organize edenler ise bir MHP İstanbul İl yöneticisi ve Ülkü Ocakları genel merkezin eski yöneticileri. Katillere para yollayan kişinin, 16 yaşında ocak başkanıyken bir liseli genci öldürdüğü, 20 ay hapiste kaldıktan sonra serbest bırakıldığı ortaya çıktı.

■ Suikastı cinayet masası soruşturuyor. Evraklara bakıldığında MHP ve Ülkü Ocakları'nın, yani cinayetle bağlantılı kişilerin üyesi olduğu örgütlerin adı geçmiyor.

İddialar

30 Aralık'ta yapılan suikast sonrası ortaya bir dizi iddia atıldı. Kimilerine göre Sinan Ateş, Bahçeli sonrası parti liderliğine soyunduğu için öldürüldü. Kimilerine göre ise yasadışı işlerde çıkan bir anlaşmazlık sonucu infaz edildi. Sebep ne olursa olsun, Ateş'in partisi ve ülkücü hareket içinde bir anlaşmazlığa düştüğü ortada. MHP kurucusu Alpaslan Türkeş'in, ünlü sözü unutulmadı: "Davadan döneni vurun."

İddialardan biri ise cinayeti organize edenlerden, cinayet sonrası MHP'li vekillerin ortak kullandığı bir eve götürüldüğü, burada MHP'li bir vekilin bulunduğu ve polislerle mukavemet ettiği. Söz konusu Ülkü Ocakları üyesinin daha sonra savcılıkta serbest bırakıldığı ve sırta kadem bastığı da söyleniyor. MHP'li vekilin polis akademisi mezuniyet törenlerinde kalabalık topluluklarla çektiği fotoğraflar ortaya saçıldı.

Faşist partinin tepkisi

Suikast sonrası MHP ve Ülkü Ocakları bir taziye yayınlamadı. Ateş'in cenazesine de katılmadılar. Başta suskun kalırken, ardından lidere sadakat kampanyası başlattılar.

Bahçeli'ye göre mesele MHP'nin, şiddetle ilintisi böylesine belirgin olmuşken, yargılanmamasını sağlama almak. Siyasi partiler kanununa göre bu kapatma sebebi. Bu yüzden konu hakkındaki tek açıklamasında "MHP'yi yargılatmayacağız" dedi. MHP Genel Sekreteri ise kendilerini eleştirenleri tehdit ederek, "boyunlarını vuracağız" diye konuştu.

Benzer tehditler, Bahçeli muhalifi MHP'lilere de yapılmıştı. Geçen iki yıl boyunca çoğu eski MHP üyesi 45 kişi Bahçeli'ye hakaret ettikleri gerekçesiyle saldırıya uğradı. Saldırganların tamamı Ülkü Ocakları üyesiydi ve hiç biri ceza almadı.

İktidarın küçük ortağı, AKP'nin kendisine mecbur olduğu gerçeğiyle kendisine sunulan imkanları sonuna kadar kullanarak devlet içinde kadrolaştı. Özellikle kolluk kuvvetleri içinde hakim güç olan MHP'lilerin yargıya da müdahale ettikleri son saldırı ve cinayete ortaya çıktı.

Şimdi var güçleriyle ülkücü tabana hakim olmaya, devletin hışmına uğramadan legal kimliklerini korumaya çalışıyorlar. Son dönemde kendilerinden kopan İYİP ve Zafer Partisi ile rekabetin belirlediği or-

tamda, Bahçeli ve partisi zor bir duruma düştü ve can havliyle bundan kurtulmaya çalışıyor.

Cinayet soruşturmasında isminin geçmesi ise sürece şimdilik hakim olduğunu gösteriyor.

Sadece kendi muhalifleri değil

MHP, sadece kendi muhaliflerine şiddet uygulamakla kalmadı. 2015'ten itibaren AKP ile kurduğu ittifak sonucu devlet baskısı ile geniş kesimler için tehdit oluşturdu. Bahçeli ve arkadaşları, beğenmedikleri kararlar alabilen Anayasa Mahkemesi'nin kapatılmasını istiyor. Pandemiyle savaşın kahramanı Türk Tabipleri Birliği'nin de. Mecliste 4. grubu oluşturan MHP, kendisinden büyük 3. parti HDP'nin kapatılması için bizzat Yargıtay'a başvurdu. Aydınları, gazetecileri, sanatçıları tehdit ettiler.

Devlet Bahçeli, yıllar boyunca ülkücüleri sokaktan çeken saygın bir siyasetçi olarak kabul edilmişti. Bu kabule sahip olanlar şimdi hayıflanıyor. 1970'lerde sendikacılara, sola ve muhalif aydınlara sayısız saldırı düzenleyen, binlerce kişinin ölümünden sorumlu olan MHP'nin 12 Eylül darbesi sonrası sokak terörüne devam etmesine gerek yoktu.

Darbeciler tarafından tutuklanan bir MHP yöneticisi, partisi hakkında "fikri iktidarda kendi zindanda" demişti. 1970'lerde faşist terör ile orduya darbe yapacak koşulları oluşturan, yükselen işçi hareketini böylece kazanımlardan uzaklaştıran MHP'nin şiddetine artık ihtiyaç yoktu.

Ülkücü faşistler, kapatılan örgütlenmelerini tekrar kurdu. Parlatılan alanda faaliyet yürütürken bir yandan da sokak örgütlenmelerini geliştirmeyi sürdürdü. Bahçeli döneminde ülkücülerin şiddetten uzak durdukları iddiası doğru değildir. Liselerde ve üniversitelerde, kendilerinden olmayan ya da antifaşist öğrencilere saldırılara devam ettiler. Ülkü Ocakları, bir yandan faşist doktrinin eğitimi alanı diğer yandan sokak saldırılarına girişecek bir yapılanma olarak varlığını korudu. Bugün ise eski başkanlarının öldürülmesiyle anılıyor.

Sinan Ateş hayatı boyunca ülkücü faşist hareketin sadık bir unsuru oldu. Öldürüldüğü güne kadar liderini savundu. Ve muhalif MHP'lilere yapılan saldırıları da destekledi. Buna rağmen kendisi bu şid-

detin hedefi oldu.

'Kapatılsın'

Sosyalistler, 1970'lerden bu yana MHP'nin ve Ülkü Ocakları'nın kapatılması gerektiğini savunuyor. Son dönemde birçok kişi bu fikre geldi. Fakat ağır basan duygu, MHP'nin AKP'yi iktidarda tutan kilit konumuna tepki.

Aynı Bahçeli, 2015'e kadar AKP'nin amansız muhaliflerinden biriydi ve CHP ile ortak aday çıkartacak kadar yakınlaşmıştı.

İster muhalefette ister iktidarın bir parçası olsun ülkücü faşist hareket için tüm bunlar birer taktik. Her fırsatta devlet içindeki güçlerini geliştirmeyi öne aldılar. İlk fırsatta iktidara el koymak için.

MHP, sıradan bir parti değildir. Ülkü Ocakları bir sivil toplum örgütü olarak kabul edilemez. Türkiye'deki faşist hareketin ana partisi olarak, hem AKP'den hem de diğer sermaye partilerinden ayrı görülmelidir. Çünkü taşıdığı tehlike potansiyeli, istismar ettiği demokrasinin son kırıntılarını da yok etme isteğinden kaynaklanır. Dünyada olduğu gibi Türkiye'de de faşist ve ırkçı partiler, demokratik siyaset alanında meşru bir oyuncu olarak görülmemelidir.

Mücadele

Faşizmin net tahlili, beraberinde doğru mücadele taktiklerini de getirir. Bunlar:

■ Faşist parti ve paramiliter örgütlenmelerin gerçek yüzlerini her fırsatta teşhir etmek,

■ Onlarla asla aynı platformu paylaşmamak. (Bu sadece MHP'ye değil ondan kopan iki ırkçı partiye de gösterilmesi gereken tavırdır.)

■ Okullarda, işyerlerinde, sokaklarda antifaşistlerin birleşmesi ve demokratik kitle mücadelesi yürütmelerinin gerekliliği.

Aşağıdan örgütlenen bir kitle hareketi olan faşizmi, yine aşağıdan örgütlenen çok büyük kalabalıkların kitlesele mücadelesi durdurur.

Emekçiler tepkilerini, elbette bir süre sonra kurulacak sandıkta gösterecek. Fakat faşizme karşı mücadele seçimlere tahvil edilemez. Her alanda faşizme ve ırkçılığa karşı birleşik mücadeleyi örgütlemeliyiz.

HDP KAPATILAMAZ

HDP'nin Hazine yardımı hesabı geçici olarak bloke edilirken, kapatma davasında karar yaklaşıyor.

Anayasa Mahkemesi (AYM), Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı'nın talebi üzerine bloke kararını verdi. Bu kararla birlikte 10 Ocak günü yapılacak hazine yardımının partinin eline geçmesi engellenmiş oldu.

Daha önce Yargıtay iddianamesinde talep edilen bu adımı atmayan AYM, herhangi bir gerekçenin bulunmamasını sebep olarak göstermişti.

AYM'de, HDP'ye hazine yardımı oy-laması 9'a 6 sonuçlandı. Kapatma kararı verilebilmesi için 10 mahkeme üyesinin onayı gerekiyor.

Bölgedeki 15 baroya göre AYM'nin kararı anayasaya aykırı, düşünce ve seçim özgürlüğünü engellenmeye dönük antidemokratik bir müdahale.

Kapatma davasında sona gelindi. Sıra Yargıtay ve HDP'nin sözlü savunmalarının ardından AYM'nin nihai kararı vermesine geldi. Yargı kılıcı, HDP'nin üstünde sallanıyor. Ya HDP, öncülü olan yasal Kürt partileri gibi kapatılacak ya da Hazine

yardımı kesilerek cezalandırılacak. Mali blokaj, seçim kampanyasında partiyi ekonomik olarak felç adımı olarak da değerlendiriliyor.

Olası kapatmanın iki sonucu

HDP seçimlere katılması bu şekilde engellenecek. Bu seçeneği gören HDP, başka bir partinin çatısı altında seçimlere katılmaya hazırlanıyor

Kapatma davasında yargılanan 500'e yakın HDP yöneticisi, milletvekili ve aktivistler siyasi yasaklı hale gelecek. Bu büyük bir siyasi tasfiye anlamına geliyor.

Savaşın en şiddetli yıllarında siyasi çözüm bulmak için kurulan Kürt partileri, her seferinde devletin hışmını çekmiş ve ard arda kapatılmıştı. HEP, DEP, HADEP, DEHAP, ÖTP, DTP, BDP, şimdi de HDP hedefte.

HDP'nin en önemli özelliği çözüm sürecinde, siyasi muhataplardan biri olması için Türkiye çapında kurulması. Haziran 2015 seçimlerinde yüzde 13,1 oy alarak meclise 80 milletvekili ile giren ve üçüncü büyük grubu oluşturan HDP, mecliste çoğunluğu kaybettirdiği Erdoğan ve AKP'nin başlıca düşmanı oldu.

Çözüm sürecinin bitmesi ile birlikte AKP'li bakanlarla fotoğraf çekirtip protokoller imzalayan HDP'li vekiller - başta Selahattin Demirtaş olmak üzere - ağır cezalara çarptırıldı. Halen 4 binden fazla HDP üyesinin tutuklu olduğu tahmin ediliyor. Halkın oylarıyla seçilen belediyelere iki dönemdir devlet tarafından el konulması, sistematik baskı sürecinin en önemli halkalarıydı.

Çözüm sürecinin parçalanması ve banış girişimlerinin kesilmesi, sadece Kürt seçmenlerin seçme ve seçilme haklarını ele almadı. Kurulan baskıcı rejimin antidemokratik uygulamaları halkın çoğunluğuna baskı ve adaletsizlik olarak geri döndü.

Siyasi bir yargılama sonucu HDP'nin kapatılması kabul edilemez. Bu sadece Kürt seçmenler ve solun bazı kesimleri için değil, Altılı Masa için de bir sınav olacak. Keza HDP seçmenlerinin desteği olmadan ne iktidar ne de muhalefet bloku seçim kazanacak oy oranına sahip değil.

GÖRÜŞ

Roni Margulies

TÜRK'TEN NEFRET EDENLERLE MÜCADELE

"AK Parti, mevcut anayasadaki 'Türklük' ifadesini kaldırıp vatandaşlığı 'vatandaşlık bir hak' şeklinde tanımladı.

"AK Parti, parti kapatma ve vatandaşlık ile ilgili maddelerde önemli değişiklikler önerdi. 1982 Anayasası'nın 66. maddesi vatandaşlık ile ilgili düzenlemeler içeriyor. Bu maddede yer alan 'Türk Devletine vatandaşlık bağı ile bağlı olan herkes Türk'tür' hükmü yıllardır tartışılıyor. Bu hükme özellikle Kürt kökenli vatandaşlar karşı çıkıyor. AK Parti'nin vatandaşlık ile ilgili maddesi ise kısa birkaç cümleden oluşuyor. Bu madde "Vatandaşlık bir hak'tır. Vatandaşlığa kabul ve kaybetmeye ilişkin hususlar kanunla düzenlenir" şeklinde düzenleniyor. Böylece AK Parti, mevcut anayasadaki 'Türklük' tanımını kaldırıyor.

"Yapılan tartışmalar sonrasında, kamuoyunda en çok gündeme gelen 'Türkiye Cumhuriyeti Vatandaşlığı' ifadesinden vazgeçilip sadece vatandaşlık tanımı yapılan bir madde hazırlandı."

Yukarıdaki gazete haberini uzunca alıntıladım; çok inanılmaz olduğu için sindire sindire okumanıza fırsat vermek istedim. Haberin tarihi 27 Temmuz 2012.

On yılda nereden nereye...

Benim bu satırları yazmamın bir gün öncesinde Recep Tayyip Erdoğan, Antalya Dokumapark Modern Sanatlar Galerisi'nde, 'Kadınlarla Büyük Türkiye Yolunda - Bilim, Kültür, Sanat, Spor ve Siyasette Kadın Buluşması Programı'nda bir konuşma yaptı.

"Onlar ne yaparsa yapsın, biz işimize bakıyor, usta bir satranç oyuncusu maharetiyle demokrasi ve kalkınma hamlelerimizi tek tek hayata geçiriyoruz" dedi.

Bir sürü şehri kayyım ile yönetilen, bir yığın politikacı, gazetecisi, yazarı çizeri ve hatta doktoru cezaevinde olan bir memleketin demokrasiyle ne alakası var?

Her yılın her günü en az bir kadının öldürüldüğü ve katillerin çok zaman ellerini kollarını sallayarak dolaştığı bir ülkenin Cumhurbaşkanı'nın Kadın Buluşması'nda ne işi var?

Bu iki sorunun ikisinin de cevabı, "Yok!" Alakası yok. İşi yok.

Ama benim asıl derdim başka.

Cumhurbaşkanı, Kadın Buluşması Programı'nda bir de şöyle dedi:

"Türkiye'yi ve Türk Milleti'ni birilerinin ayak oyunlarına, ihtiraslarına, yüksek gerilim hattına mahkûm etmekte kararlıyız. Türk bayrağından, Türk kavramından nefret edenlerle mücadelemizin süreceği bir seçimi yaşayacağımızı şimdiden söylüyorum."

Anayasadaki 'Türklük' ifadesini kaldırma noktasından Türk bayrağıyla Türk kavramını savunma mücadelesine...

AKP'nin temel sorunu belli. Bizim için ise bugün temel sorun tam tersi: Milliyetçilikle, faşizmle, ırkçılıkla, göçmen ve yabancı düşmanlığıyla mücadele etmek. Bu konularda ödün verenlerle aramıza kalın çizgiler çekmek.

İKLİM MÜCADELESİNDE HANGİ TAKTİKLER GEREKLİ?

Yokoluş İsyanı (Extinction Rebellion/XR) çekim alanını genişletmeyi istediğini söylüyor, fakat öte yandan hayatın akışına müdahale eden eylemlerden vazgeçiyor. Sophie Squire diyor ki bu ikisi bileşik olmalıdır ve işin anahtarı işçilerin gücüdür.

Yokoluş İsyanı'nın yakınlarda yayınladığı "İstifa Ediyoruz" açıklaması, ekolojik çöküşü durdurmak için ne gibi taktik ve stratejilere ihtiyaç olduğuna dair tartışmayı tırmandırdı. Grup, karakteristik özelliği haline gelmiş olan sivil itaatsizliğe dayalı yöntemlerinden en azından geçici olarak uzaklaşmayı hedefliyor.

Grubun pek çok önde gelen sözcüsü, böylesi eylemlerin antipati uyandırmaya başladığını ve değişimi kazanma gücü olan etkili bir hareketin önünü tıkadığı yönünde tartışıyor. Üç yıldır Yokoluş İsyanı aktivisti olan Jon, gazetemize yaptığı açıklamada "Bu bildiri, daha çok insanın faaliyete katılması için çitayı düşürmek anlamına geliyor" diye konuştu: "Bu şekilde Yokoluş İsyanı'nın eylemlerinin parçası olmak için önceden belirlenmiş bir yol izlemenizin gerekmediği herkese malum olacak. Tutkal şişelerini bir kenara bırakıyoruz ve kitle eylemlerini ön plana çıkarıyoruz. Umuyoruz ki bu herkesin 21 Nisan'da meclisin önüne gelmesini sağlayacaktır."

Sosyalistler, değişim için hem kitle eylemlerini hem de doğrudan eylemliliği savunurlar. Ve çoğu zaman en etkili hareketler bu ikisini birleştirirler.

2003 yılındaki büyük savaş karşıtı hareket, hem uluslararası eylem günü olarak 15 Şubat'ta hem de savaşın başladığı gün milyonların sokaklara taşığına şahit oldu. İnsanlar yolları kapadılar ve katliama karşı öfkelerini ifade etmek için çok geniş alanlarda hayatın akışını durdurdular.

Günün sonunda bu eylemler tek başına savaşı durdurmak için yeterli değildi. Ama özellikle İngiltere'de birlikte mücadele ve emperyalizm karşıtı bir genel havayı miras bıraktı.

Bu eylemler hükümetlerin yeni işgaller düzenlemelerini zorlaştırdı. Bununla birlikte geniş kitlelerin gözünde savaşın "insani yardım için müdahale" olduğu yönündeki yalanları ayyuka çıkardı.

1990 Mart'ında gerçekleşen, Kelle Vergisi'ne eylemi ve isyanı uzun süreli ödeme reddi ve militanca eylem dalgasının üzerine gelip bu vergi uygulamasının kaderini belirlemişti. Ayrıca Margaret Thatcher'ın Muhafazakâr Parti liderliğinden atılmasında da elzem rol oynamıştı.

1999'da ABD'de gerçekleşen, Seattle'daki Dünya Ticaret Örgütü binasının önündeki öfkeli eylemler ise antikapitalist mücadeleye yeni bir uzuv kazandırmıştı.

Doğrudan eylemlilik ise geniş isyan dalgalarının fitilini ateşleme potansiyeli taşıyor. Sıradan insanların neyin mümkün olduğuna dair kabullerini alaşağı ederek başkaları sistemi bizler için yönetirken arkamıza yaslanıp yasalara uymaktan başka bir çaremiz olmadığı düşüncesini aşındırıyor.

Devleti şaşkına çevirebilir, mücadeleye medyanın ilgisini toplayabilir ve önemli tartışmaları ateşleyebilir. Amerikan yerlilerinin 2016'da Standing Rock'ta gerçekleştirdiği, yeni petrol hatlarına yönelik eylemler yeni bir ekoloji direnişi dalgasının fitilini ateşlemişti.

İklim felaketine karşı Fridays for Future öğrenci eylemleri bireysel ve yerel nitelikte başlamıştı. Fakat genişleyerek küresel ölçekte bir ağa ve direnişin odak noktası haline dönüşerek iklimle ilgili tartışmayı tümüyle değiştirdi. Yani sonuç olarak basitçe "sadece yürüyün" demek

de "sadece yolda oturun" demek de iyi bir fikir değil.

Yokoluş İsyanı'nın açıklaması büyük bir tehlike barındırıyor. Sivil itaatsizlik kimilerine "itici geliyor" düşüncesi, bazı grevleri desteklememek için bir sebebe dönüşebilir. Örneğin NHS (Ulusal Sağlık Hizmetleri) grevleri hiç şüphesiz kamu düzenini bozan grevlerdir ve kaçınılmaz olarak sıradan insanların gündelik hayatını etkiler, fakat tümüyle meşru grevlerdir.

Kitlesel eylemler de doğrudan eylemlilik de yalnızca yönetenler üzerinde basınç yarattıkları için değil aynı zamanda insanların kendilerini nasıl gördüklerini değiştirebildikleri için önemlidirler.

Yüzbinlerin katıldığı bir eylemin parçası olmak insana bir kolektif güç hissi verir. Kimi zaman insanlar büyük eylemlere katıldıklarında daha agresif doğrudan eylemliliklerin de parçası olabilecek kadar cesaretlenebilirler.

Bunun iyi bir örneği UCU (Üniversite ve Kolej Çalışanları Sendikası) ve Ulusal Öğrenci Birliği'nin 2011 yılında öğrenci harçlarındaki artışa karşı düzenledikleri eylem. Eylem öncesinde yaklaşık 15.000 kişinin geleceği öngörülmüyordu. Ancak 50.000'den fazla öğrenci eyleme akın etti öfkelerinin ifadesi olarak Milibank Kulesi'ndeki Muhafazakâr Parti genel merkezini işgal ettiler.

Yokoluş İsyanı'nın 2019'daki ilk Uluslararası İsyanı'na hem kitlesel katılım oldu hem de Londra'nın merkezini tümüyle kilitleyen bir sivil itaatsizlik vardı. Sokakları boşaltmak günler aldı. Bu isyan sırasında binlerce insan daha önce sahip olduklarının farkında bile olmadıkları bir güçle donanmış olduklarını fark ettiler.

Militanlık düzeyi yükseldiği zaman işçi hareketi, başka bir dünyanın mümkün olduğunu da gösterirler.

Fakat, istediği kadar büyük olsun, hiçbir sayıda eylem veya kırık cam, pencere, zaferi kazanmak için tek başına yeterli değildir.

Polonya asıllı Alman devrimci Rosa Luxemburg terörizm üzerine yazmış ve bunun etkilerini kitlesel işçi eylemliliğinin etkileriyle kıyaslamıştı. En başarılı terörizm örneklerinin bile "Kocaman bir orman yangınının ortasında alevleri yukarı doğru yanan ateşler" olarak tarif ediyordu.

Dünyanın, yangınların ve sellerin hüküm sürdüğü bir kaya parçasına indirgenmesine engel olmak, sistemin tümünü alaşağı edecek bir hareketi gerektiriyor. Kapitalizme karşı en güçlü silah ise işçilerin üretmeyi bırakarak kârın kaynağını kesmesidir.

Bu tek mücadele yöntemi değildir elbette, ama etkisi en büyük olanı da budur. Ve kitle grevlerinin içinde işçiler hem kendileri değişirler hem de çevrelerindeki toplumu değiştirirler.

İşçiler hayatı durdurmak ve kar akışını kesintiye uğratmak için sahip oldukları emeği geri çektiklerinde, tıpkı

yukarıda bahsi geçen diğer doğrudan eylemlilik biçimlerinde olduğu gibi, insanlara yön verebilir ve toplumun yönetiliş biçimini sorgulamaya itebilirler.

Örneğin özellikle bu sıralar hangi grevi ziyaret etseniz benzer bir şikayetle karşılaşsınız: "Salgın boyunca çalıştık, patronlarımızın süreci atlatmasını sağladık ve her şeyin çalışır durumda kalması için elimizden geleni yaptık. Kâr etmeye devam etmeleri için bile çaba gösterdik ama şimdi cezalandırılıyor."

Bu tip şikayetler insanı kaçınılmaz olarak sistemin önceliklerini sorgulamaya iter. Bu gibi şikayetlerin kökünde "nedir esas önemli olan?" sorusu yatar. CEO'ların muazzam kârlar etmeleri midir; yoksa o muazzam kârları üretmelerin insanca yaşamaya devam edebilmeleri mi?

Ve militanlık en üst noktaya ulaştığında işçilerin eylemi aynı zamanda toplumun nasıl çok daha farklı işleyebileceğini gösterir. İşçiler her greve çıktıklarında onların emeği olmadan hiçbir şeyin çalışmayacağını gösterirler.

Ve hal böyle olunca aslında toplumu kendi kendilerine -ve elbette farklı önceliklerle- yönetebileceklerini de ispatlamış olurlar. İklim için verilen mücadeleler ile işçilerin eyleminin keşilebileceği nokta da tam burasıdır.

Her şeyden önce iklim meselesi sınıfsal bir meseledir. Zira iklim değişikliğinin etkilerinin yükünü taşıyanlar işçiler ve yoksullardır.

Örneğin İngiltere'de gittikçe artan ölçüde aşırı hava koşullarında yaşamın ve çalışmanın gerçekleriyle yüz yüze geliyoruz. Dahası krizin sorumlusu olan fosil yakıt şirketlerinin bize dayatılmasıyla yaşadığımız sefaletin bir de üstüne para veriyoruz. Küresel Güney'de bu çelişki daha da belirgin. İran ve Irak gibi ülkelerde işçiler ve yoksullar su kesintilerine karşı protesto eylemleri yaptılar.

Fosil yakıt şirketlerinin faaliyet gösterdikleri ülkelerde, flaring (petrol çıkarma sonucu oluşan artık gazların tuşturulması) gibi uygulamalar hem büyük bir emisyon kaynağı hem de çevrede yaşayan insanlar için oldukça zararlı.

Bu talepleri bir araya getirmek sendikalara iklim taleplerini sahiplenmeleri için baskı yapmak anlamına gelebilir. Fakat bunun epey ilerisine gitmek zorundayız.

Büyük ve militan bir iklim hareketi hükümeti tıpkı 2019'da olduğu gibi köşeye sıkıştırabilir; yönetenlerin krizindeki kuvvetli unsurlardan biri haline gelebilir.

Bunun sonucunda da bu, tepedekilere karşı mücadele eden herkese bu kişilerin yenilmez olmadıklarını göstererek cesaret verebilir. İklim hareketinin heyecanı, militanlığı ve taktikleri işçi mücadelelerine de getirilebilir, bu mücadeleleri salt sendikaların örgütlediği sıkı kontrollü eylemliliklerin ötesine taşıyabilir.

Ve sonuç olarak böylesi bir eylemliliğin kuvveti bu toplumdaki gücümüzün tam nerede yattığının ve bu toplumu değiştirme potansiyelimizin herkese gösterilmesinde yatıyor. Böylesi bir atmosferde her türden talep iç içe geçebilir ve ortak bir hedefe, kâr için yaşamlarımızı ve geçim kaynağımızı mahveden bu sisteme karşı birleştirilebilir.

Böyle bir hareketi inşa etmek çok fazla emek ve çok geniş bir vizyon gerektiriyor. Ve bu, şüphesiz olabildiğince çok sayıda insanı çekmek için çabalamak anlamına geliyor.

Ancak bu sistemi kesintiye uğratan eylemlerden çekilmek değil bilakis bunlara yönelmekle mümkün.

Çeviren: Deniz Güngören

İŞÇİLER ÇALIŞMA VE ADİL ÜCRET HAKKI İÇİN EYLEMLERE DEVAM EDİYOR

KESK: Yüzde 30 yetmez

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK), sefalet düzeyinde ücret dayatmasına karşı eylemlerini sürdürüyor. İktidar, memur ve emekli maaşlarına önce yüzde 25 zam yaptı. Fakat gelen tepkiler üzerine bunu yüzde 30'a çıkardı. Kamu emekçileri ise asgari ücrete yapılan oranda zam talep ediyor.

KESK İstanbul Şubeler Platformu, TÜİK İstanbul Bölge Müdürlüğü önünde, Amed KESK Şubeler Platformu, Diyarbakır'da TÜİK Bölge Müdürlüğü önünde TÜİK'in enflasyon rakamlarını eleştiren basın açıklamaları yaptılar.

Suriyeli ve Türkiyeli döküm işçileri Antep'te grev yaptılar

Antep'te düşük zam dayatmasına ve iş yükünün artırılmak istenmesine karşı iş bırakan Suriyeli ve Suriyeli döküm işçilerinin mücadelesi devam ediyor. Döküm işçileri, sabah saatlerinde yeniden KÜSGET Sanayi Sitesindeki atölyeler önünde bir araya geldi. İşçiler, talepleri karşılanana kadar mücadeleye devam edeceklerini belirtirken BİRTEK-SEN Genel Başkanı Mehmet Türkmen de direnişteki işçileri ziyaret etti.

Saya işçileri Adana'da iş bıraktılar

Adana'da artan hayat pahalılığı karşısında parça başı üreticilerine zam talep eden sayacılar ve saya işçileri, talepleri karşılanmadığı için iş bıraktılar. Yüzde 120 zam talep eden sayacılar ve saya işçileri, zam talepleri tüm atölyeler tarafından kabul edilmeden makine başına oturmayacaklar.

Saya işçileri, son olarak patronların yüzde 30+30 teklifini de kabul etmedi. Patronların 'Bir ay kapatıyoruz' restine cevap veren sayacılar, "Hakkımızı vermezlerse biz iki ay kapatırız" dedi.

Bekaert grevi başarıyla sonuçlandı

İktidarın grev yasağına rağmen grev yapan Birleşik Metal üyesi Bekaert işçileri, 18. günde patronu masaya oturttu. İmzalanan toplu sözleşmede, işçiler önemli kazanımlar elde etti.

Birleşik Metal İş üyesi Bekaert işçileri, Anayasadan doğan haklarını kullanarak grev yasağını tanımadılar ve 18 gün boyunca şanlı bir direniş gerçekleştirdiler. Bekaert grevi ile işçiler önemli kazanımlar elde ettiler. Ancak, bu grev esas olarak mali sonuçları üzerinden değil Türkiye işçi sınıfı

tarihindeki önemli yeri ile anılacaktır. Grev yasağına karşı yapılan bu şanlı grevle, sendikal mücadelede artık yeni bir sayfa açılmıştır. Bekaert grevimiz sonrası artık grev yasakları tarihin çöp sepetine atılmıştır.

DYO işçileri direnişte

İzmir Çiğli'de bulunan DYO Boya fabrikasında, patronun küçülme bahanesiyle 18 işçiyi işten atmasının ardından işçilerin fabrika önünde başlattığı direniş devam ediyor.

Örgütlü oldukları Petrol-İş İzmir Şubesi ile işçiler, sabah vardiyasında kartlarını bastıktan sonra fabrika önünde toplanarak, "Atılan işçiler geri alınsın", "Yönetim şaşırma sabrımızı taşıma", "Direne direne kazanacağız" sloganları eşliğinde fabrikaya yürüdü.

Kartonsan'da grev dayanışma ile sürüyor

Toplu iş sözleşme görüşmelerinde sonuç alınamayan Kartonsan'da grev devam ediyor. Kocaeli'nin Başiskele ilçesinde kurulu bulunan ve Selülöz-İş sendikasının örgütlü olduğu Kartonsan'da devam eden grevi, DISK'e bağlı Lastik-İş sendikasının örgütlü olduğu Özka Lastik'ten işçiler ve yine Selülöz-İş sendikasının örgütlü olduğu Olmuksan işçileri ziyaret etti.

Lastik işçileri, ekonomik gidişata karşı işçilerin birliğine vurgu yaptılar, yaklaşan toplu iş sözleşmesi görüşmeleri öncesi her kazanımın işçiler açısından önemli olduğunu belirttiler.

Hyundai işçileri protestolara başladı

Toyota işçilerinin ara zam alması sonrası Hyundai'de başlayan ek zam tartışmaları, asgari ücretin 8 bin 506 TL olarak açıklanması sonrasında protestoya dönüştü.

Direnişteki Koç Üniversitesi Hastanesi işçileri kazandı

Koç Üniversitesi Hastanesinde sendikalaştıkları için işten atılan işçiler, işe iade edilme, sendikal haklarının tanınması ve tacizci hastane müdürü hakkında işlem yapılması talebiyle eyleme başladılar.

21 gün süren direniş Koç Üniversitesi Hastanesi işçileri başarıyla sonuçlandırdı. Tacizci hastane müdürü hastaneden gönderildi.

2022 YILINDA EN AZ BİN 843 İŞÇİ İŞ CİNAYETLERİNDE HAYATINI KAYBETTİ

İş güvenliği, 2023'ün mücadelesi başlıklarından biri

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği (İSİG) Meclisi 2022 yılına ait iş cinayetleri raporunu yayımladı. 2022 yılında bin 843 işçi yaşamını yitirdi.

- En az 55 moto kurye iş cinayetlerinde hayatını kaybetti.
- 15 yaş altı 27, 15-17 yaş aralığında 37 çocuk işçi yaşamını yitirdi.
- En az 108 kadın işçi hayatını kaybetti.
- Çalışmak zorunda olan 65 yaş üstü 99 işçi yaşamını yitirdi.
- 2022'de 90 göçmen işçi yaşamını yitirdi. Ölen göçmenlerin yüzde 43'ü Suriyeli, yüzde 22'si Afganistanlı. Göçmen işçiler toplam 16 ülkeden gelmişlerdi.

2022 yılında 'en az' 1843, her gün 'en az' 5 işçi iş cinayetlerinde hayatını kaybetti. AKP iktidara geleli 20 yılı geçti. Bu dönemde 'Büyük Türkiye', 'Yeni Türkiye', 'Yerli ve Milli Ekonomi' gibi birçok söylemle neoliberal işçi karşıtı politikalar hayata geçirildi. MÜSİAD, TÜSİAD, TİSK vb. patronların yüzü gülerken ücretler eridi, sendikal ha-

reket ve genel anlamda emek hareketi zayıflatıldı, grevler yasaklandı, kentler rant alanı haline getirildi, doğa talan edildi ve binlerce işçi işyerlerinden eve geri dönemedi.

İş cinayetleri üç işkolunda yoğunlaştı. Güvencesiz çalışmanın hâkim olduğu; inşaat, tarım ve taşımacılık. Uzun çalışma saatleri, yoğun çalışma, sigortasız çalışma ve her türlü kuralsızlığın hâkim olduğu bu işkolalarında sendikal örgütlenme yok ya da çok zayıf.

Özellikle mevsimlik tarım işçilerinin çalıştıkları bölgeye ya da tarlaya yolculuğu sırasında uygun olmayan ulaşım araçlarının kullanılması, eskiyen traktörler, işçilerin barınma-dinlenme-temizlik alanlarının yetersizliği, kene ısırılmaları gibi sebepler ölümlerin temel nedenlerini oluşturuyor.

Biz mücadele etmezsek kapitalistler ve onların aparatı hükümetler ne iş güvenliğini ne işçi sağlığını ne çalışma koşullarını denetlemezler. İş cinayetlerini engellemenin yolu keskin bir sendikal haklar mücadelesidir.

MÜCADELENİN İÇİNDEN

Faruk Sevim

SENDİKAL BÜROKRASİNİN AŞILMASI EN ÖNEMLİ GÖREV

Asgari ücret açıklandı, ama daha elimize geçmedi. 1 Şubat'ta yeni zamli asgari ücret işçilerin eline geçecek. Geçtiği gün açlık sınırının altına inmiş olacak.

Çünkü AKP-MHP iktidarı, patronların işçileri ucuza çalıştırmasını, bu yolla sözde ihracat gelirlerini artırmasını hedefliyor. Aslında ihracat arttıkça, ithalat da artıyor, Türkiye yeni bir döviz krizi bataklığına doğru hızla yol alıyor, ama iktidar için bu önemli değil, önemli olan "patronlar mallarını atsın, kârlarına kâr katsın."

EYT'liler iktidara önemli bir geri adım attırdılar, daha 3 yıl önce "seçimlere bile mal olsa bu yasayı çıkarmam, ne zaman emekli olacaklarsa o zaman olsunlar, seçim kaybetsek de ben bu işte yokum" diyen Tayyip Erdoğan, şimdi EYT yasasını çıkarmaya söz verdi.

EYT'lilerin yaptığını, işçiler veya memurlar da yapabilir, ama önlerinde sendikal bürokrasi engeli var.

İşçi sendikaları, özellikle Türk-İş ve Hak-İş asgari ücret konusunda daha kararlı bir tutum içinde olsalardı, çok daha yüksek bir asgari ücret belirlenebilirdi. 2,3 milyon sendikal işçinin 2 milyonu bu iki konfederasyona üye.

Memur sendikaları, elbette özellikle Memursen ve Türkiye Kamu Sen (2 milyon sendikalı memurun 1,6 milyonu bu iki konfederasyona üye) biraz seslerini çıkarsalardı, zam oranı yüzde 30'un çok üzerinde olabilirdi. İktidar, genel kitlenin memnuniyetsizliği nedeniyle, sendikalar gık bile demediği halde, zammı bir gecede yüzde 5 artırdı. Sendikalar biraz ses çıkarsa zam yüzde 40

olabilirdi.

Sendikal yönetimlerin iktidar şakşakçısı hali işçi sınıfı için çok büyük bir sorun. Burada yuvalanan bürokratlar elbette bu koltukları kaybetmemek için ellerinden geleni yapacaklar. Örneğin Memursen Başkanı Ali Yalçın 70 bin lira maaş alıyor. Muhtemelen aylık geliri, ek ödemelerle bu maaşın da çok üzerinde. İşçi sendikalarındaki yöneticilerin ise Ali Yalçın'dan çok daha fazla gelir elde ettiğinden emin olabilirsiniz.

4,3 milyon sendikalı emekçinin 3,6 milyonu; AKP-MHP iktidarının doğrudan destekçisi, şakşakçısı, bürokrat bir kesim tarafından yönetiliyor.

Bu sendikaların aşılması, işbirlikçi yönetimlerine son verilmesi işçi sınıfının önündeki en büyük görevlerden. Bunun yapılabilmesi için de, sendikal liderliği aşacak taban örgütlenmelerinin, öncü işçi ağlarının oluşturulması bir zorunluluk.

YÜZÜCÜLER VE IRKÇILIĞA DUYDUĞUMUZ ÖFKE

Netflix'te yer alan The Swimmers (Yüzücüler) Yusra ve Sara Mardini'nin gerçek hikayesine odaklanıyor.

Film, Suriye'de iç savaşla ve Esad'ın estirdiği terörle hayatları altüst olan iki kardeşin hikayesine odaklanıyor. Bombalamalar, ölümler ve yaşanan yıkımdan kurtulmak için varlarını yoklarını Almanya'ya kaçmaya harcayan aile bunu başaramaz ve kız kardeşler ailelerini bırakarak kalabalık bir botla Yunanistan'a kaçmaya çalışır. Kardeşler felaketten kurtulmak için denize atlayıp yan yana yüzererek kurtulmaya çalışır.

Yusra ve Sara en sonunda Almanya'ya ulaşırlar. Kalabalık ve karmaşanın hakim olduğu mülteci merkezinde tutulurlar.

Geride bıraktıklarını, ailelerini Almanya'ya getirme hayalleri suya düşer.

Yüzücüler, Yusra'nın Olimpik yüzücü olma hayallerini ve hayallerini gerçekleştirmek için gösterdiği insan üstü çabayı, göçmenliğin hayallerin önüne diktiği engelleri anlatan gerçek bir hikâye. Akdeniz'de yaklaşık 25 bin göçmenin öldüğünü düşündüğümüzde, ırkçılığa maruz kalan göçmenlerin trajedileri ve direnişlerine her gün tanık olduğumuzu görmek mümkün.

Unutmayalım, Alan Kurdi bebeğin sahile vuran cesedi, göçmenlere yönelik ırkçılığın, göçmenlerin önündeki engellerin tüm dünyanın gündemine girmesine neden olmuştu.

Bu film göçmenlerin yaşadıklarını gündeme getiriyor.

HÜZÜN ÜÇGENİ: MODA, YAT VE SINIF AYRIMLARI

Yönetim ve senaryo: Ruben Östlund

Görüntü: Fredrik Venzel

Oyuncular: Thobias Thorvid, Harris Dickinson, Charibi Dean, Woody Harrelson, Jiannis Moustos, Vicki Berlin.

Triangle Of Sadness (Hüzün Üçgeni) açılışıyla kapanış sekansı arasında hemen hiçbir bağ bulunmayan sıradışı bir film. Filmi daha önce Turist ve Kare gibi filmleri yöneten Ruben Östlund yönetmiş. Yönetmen bu filmle ikinci kez Cannes Film Festivali'nde Altın Palmiye ödülünü kazandı.

Film Yaya ve Carl'ın modellik mesleklerini, aralarındaki garip gerilimi ve duygusal ilişkilerini inceleyerek başlıyor. Hızla filmin Yat başlıklı ikinci bölümü başlıyor. Bu bir zenginler yata. Elbette yat yolculuğunun fakirler tarafından gerçekleştirilmesi beklenemez ama bu yatta Rus oligarklar ve aşırı zenginler var. Zenginleri karşılamaya hazırlanan yat çalışanlarının, emekçilerin durumu çok incelikli bir şekilde ele alınmış. Kendilerini hem görünmez ve tek tip kılmak zorundalar hem de daima yolcuların tüm isteklerini yerine getirmek zorundalar.

Yatta geleneksel kaptanla akşam yemeği faslı ise

fırtınalı bir deniz yolculuğunda lüks yemek tüketmenin çok hayırlı olmadığını gösteren ve her izleyicinin kaldıramayacağı kusma sahnesiyle, tuvaletlerin taşmasıyla tamamlanıyor. Aşırı lüks yemekler kusulurken ve aşırı zengin yolcular yatın o köşesinden bu köşesine savrulurken bir Rus oligarkla yatın kaptanı arasındaki diyalog filmde çok ilginç bir parantez açıyor. Kaptan, komünist değil Marksist olduğunun altını ısrarla çiziyor. Kusmaktan bir haller olan yolculara Marx'tan, Lenin'den alıntılar yaparak hem kapitalizmi teşhir ediyor hem de ABD'nin Martin Luther King, Malcom X ve Kennedy cinayetlerinde oynadığı rolü teşhir ediyor.

Sabah vakti yata korsanlar saldırıyor ve batan yattan on kişi kurtuluyor. Ada adlı bölümde bu on kişinin teknedekinden bambaşka içerikler kazanan rollerini izliyoruz. Teknede tek görevi hizmetkarlık olan Abigal, adada balık avcılığı ve iş bilirliliğiyle daha önemli bir konuma, hatta tek belirleyici otorite pozisyonuna geçiyor. Yakışıklı Carl üzerinde de egemenliğini ilan eden Abigal'in konumu etrafında derinleşen çelişkiler adanın nasıl bir yer olduğuna bağlı olarak sürpriz bir finale adım adım ilerliyor. Yılın ilginç filmlerinden birisi olduğu kesin.

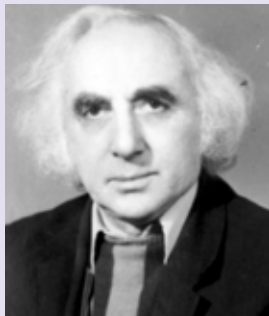
PORTRERLER

Can İrmak Özınanır

HELİMİŞİ XASANI

Laz sosyalist aktivist, şair, ressam Helimişi Xasani (Hasan Helimişi) 1907 yılında Orta Hopa'da dünyaya geldi. O dönemde Osmanlı Devleti'ne bağlı olan Lazistan sancağının bir bölümü I. Dünya Savaşı'nda Çarlık Rusya'sının eline geçince Helimişi ailesi Çarşamba'ya göçmek durumunda kaldı. Bu zorunlu sürgün daha sonra eserlerinde kendisine yer bulacaktı.

Türkiye Cumhuriyeti kurulduktan sonra 1925-1932 yılları arasında Helimişi, Hopa ve Pazar arasındaki Laz köylerini dolaştı ve buralardaki halk ezgilerini ve şiirlerini derledi, aynı zamanda birçok halk ezgisinin de

sözlerini yazdı. Aynı yıllarda sosyalist fikirleri benimsedi ve Türkiye Komünist Partisi'ne katıldı, partinin Lazona masasında görev yaptı. Komünist olması sebebiyle Türkiye'de bir süre hapis yattıktan sonra 1932 yılında SSCB'ye bağlı olan Gürcistan'ın Batum şehrine gitti. Aynı yıl içinde Leningrad'da bulunan SSCB Ulusal Azınlıklar Enstitüsü'ndeki eğitimine başladı. Burada müzik, dans ve tiyatro üzerine eğitim aldı ve Lazuri Grupa adı altında bir horon ekibi kurdu. 1935'te Leningrad'da bulunduğu sırada sağ bacağına kaybettikten sonra bir dizi ameliyat geçiren Helimişi, Batum'a geri dönmek zorunda kaldı ve evlendi.

Batum'da Laz kültürü, Laz kimliği ve Lazistan (Lazika) hakkında şiirler, yazılar yazmaya devam etti. Geçimini ise kunduracılık yaparak sağlıyordu. Ancak SSCB'nin o dönem uyguladığı politikalar sebebiyle 1938 yılında tutuklandı. Üç ay cezaevinde kaldıktan sonra "yanlışlık olduğu" gerekçesiyle serbest bırakıldı. İkinci Dünya Savaşı yıllarında SSCB'yi destekleyen Helimişi, Lazlara da bu yönde davranmalarını salık verdiği şiirler yazdı. ABD ve Türkiye'deki yöneticileri eleştiren şiirleri de vardı.

Savaşın sonu Batum'da yaşamaya devam eden Helimişi, 1949 yılında "güvenilmez" ve "şüpheli" ilan edilerek

ailesiyle birlikte Sibiry'a'da sürgüne gönderildi. 1954 yılına kadar Sibiry'a'nın Vasyugan isimli bir kentinde yaşadı. Sürgünden dönüşünden kısa bir süre sonra ailesinden uzaklaştı ve yalnız bir yaşam sürmek zorunda kaldı.

1961'de Tiflis Devlet Üniversitesi'nde Türkçe dersleri vermeye başladı. Bir komünist olarak Helimişi'nin, SSCB'de "komünist" olduğunu iddia eden rejimle ilişkisi muhtemelen hayal kırıklığı yaratmıştı. 1967 yılında üniversitedeki görevine bir süreliğine ara verdi. 1976 yılında Tiflis'te hayatını kaybetti. Tiflis'te defin işlemleri yapılmaya hazırlanırken, Sarpi köyünün gençleri Muhammed Vanilişi'nin önderliğinde örgütlenerek Helimişi'nin cenazesini Tiflis'ten kaçırdı ve Sarpi köyüne getirdi. Helimişi, burada toprağa verildi.

Laz halkının en önemli önderlerinden ve Lazcanın önde gelen şairlerinden biri sayılan Helimişi'nin çalışmaları Laz kültürünün yaşaması açısından hayati bir rol üstlendi. Şiirlerinin çoğunda Laz halkına seslendi, bir ressam olarak da genellikle Laz kültürü, deniz özlemi, köy hayatı gibi detayları işledi. Son yılları, doğduğu topraklara özlemle geçti. Bugün de Helimişi, Laz dil ve kültürü açısından en önemli figürlerden biri olma özelliğini koruyor.

DÜNYAYI BİRLİKTE DEĞİŞTİRELİM

Sosyalist İşçi gazetesini yayınlayan DSİP üyelerinin savunduğu temel fikirler:

AŞAĞIDAN SOSYALİZM

► Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

REFORM DEĞİL DEVRİM

► İçinde yaşadığımız sistemin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur. İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir. Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

KADINLARIN ÖZGÜRLÜĞÜ

► Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur. Toplumsal cinsiyetçiliğe taviz veren, kadınların özgür olmadığı bir sosyalizm olmaz, kadınların bugünkü mücadelesi ve sosyalizm olmadan da kadınlar nihai özgürlüğü kazanamaz.

INTERNASYONALİZM

► Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar. Tek bir ülkede sosyalist devrim ancak bu devrim bir dünya devrimiyle desteklendiği ölçüde sosyalizme doğru ilerleyebilir.

IRKÇILIĞA DURDE!

► Sosyalistler ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşıdır. İrkçılık tazviz verilebilecek bir fikir değildir.

LGBTİQ+LARIN ÖZGÜRLÜĞÜ

► LGBTİ+'ların özgürlük mücadelesi tüm ezilenlerin özgürlük mücadelesinden bağımsız düşünülemez. Sosyalistler bu mücadelenin önünde yer alırlar.

SAVAŞA HAYIR!

► Bizler tüm savaşlara karşıyız. Aynı zamanda biliyoruz ki kendi egemen sınıfını savunan, aynı zamanda antikapitalist olmayan bir antiemperyalizm milliyetçiliği savunmak anlamına gelir ve milliyetçiler gerçekten savaş karşıtı olamazlar.

HALKLARIN EŞİT KOŞULLARDA KARDEŞLİĞİ

► Sosyalistler bütün ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar, bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

İKLİM KRİZİ KAPİTALİZMİN ÜRÜNÜDÜR

► Hem iklim değişikimini durdurmak hem de nükleer, kömür, petrol, gaz gibi tehlikeli ve kirlili enerji kaynaklarının kullanılmasını engellemek, işçi sınıfının sosyalizm mücadelesinin temel bir ögesidir.

STALİNİZM SOL DEĞİLDİR

► SSCB, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir. İşçilerin ücretli emek sömürsüne maruz kaldığı, aşağıdan yukarıya doğru işleyen özyönetim organlarının ortadan kaldırıldığı ya da olmadığı, dolayısıyla işçi sınıfının siyasal iktidarı kolektif bir şekilde ellerinde toparlayamadığı rejimler sosyalist rejimler olamaz.

DEVİRİMCİ PARTİ

► Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

► Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır.

► İşçi sınıfının kurtarıcılara ihtiyacı yoktur. Sosyalizm, işçi sınıfının kendi eylemi, kendi mücadelesinin ürünüdür.

Siz de bu fikirleri savunuyorsanız, Devrimci Sosyalist İşçi Partisi'ne üye olarak antikapitalist bir odağın inşasına katkı verebilirsiniz!

İSTANBUL SÖZLEŞMESİ'Nİ KAZANACAĞIZ!

DİLA AK

Kısaca bir tarihleri hatırlamamız gerekirse, tam adı "Kadınlara Yönelik Şiddet ve Aile İçi Şiddetin Önlenmesi ve Bunlarla Mücadeleye İlişkin Avrupa Konseyi Sözleşmesi" olan ve kısaca "İstanbul Sözleşmesi" olarak bilinen sözleşme, bildiğimiz gibi 11 Mayıs 2011 yılında imzaya açılmış, 1 Ağustos 2014 yılında ise yürürlüğe girmişti.

Sözleşme genel hatlarıyla, kadına yönelik şiddet ile mücadele etmeyi amaçlamakla birlikte aynı zamanda çocukları ve LGBTİ+'ları da kapsıyor, toplumsal cinsiyet eşitsizliği ile mücadele etmeyi amaçlıyor, devletin konu ile ilgili sorumluluklarını arttırıyor ve genel olarak toplumsal bilinçlenmeyi arttırmayı da hedefliyor.

20 Mart 2021 tarihinde ise Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi ile sözleşme tek taraflı olarak feshedilmişti.

Hali hazırda İstanbul Sözleşmesi'nin ve 6284 sayılı kanunun doğru düzgün uygulanmaması sebebiyle, kadın örgütleri eksiksiz ve tam olarak uygulanmasını her an dile getirerek konuya dikkat çekiyordu. Fakat Sözleşme'nin tam uygulanması bir yana bir de sözleşmeden çıkılma kararının, üstelik de kadınların iradesi göz ardı edilerek, alınması tabii ki çok tepki gördü.

Bu kararın iptaline yönelik Danıştay 10. Daire'de açılan davada, Danıştay İdari Dava Daireleri Kurulu, başvuruyu oy-

çokluğu ile reddetti ve İstanbul Sözleşmesi'nin feshi kararını hukuka uygun bularak onadı.

Erkek şiddeti, takım elbiseler ve haksız tahrik gibi sebeplerle zaten cezasız bırakılıyor. Özellikle Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi'nin ardından, erkek şiddetinde artış ve erkeklerdeki şiddetin cezasız kalacağına olan inancın verdiği pişkinlik ve güveni, sosyal medyada paylaşılan kamera görüntülerindeki söylemlerde ya da ifşa mesajlarındaki tehdit cümlelerinde gözlemlemek mümkün.

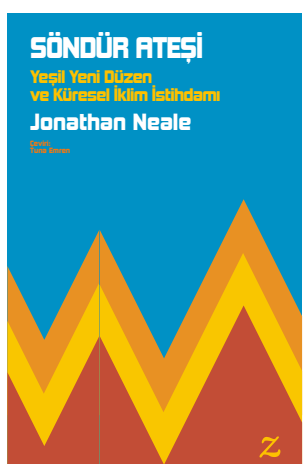
Üstelik ailenin ön plana çıkarılarak, kadının geri planda bırakılması ve LG-BTİ+'ların yok sayılması da şiddetin küçümsendiğinin, göz ardı edildiğinin, umursanmadığının bir kanıtı. Kadınlar ve LGBTİ+'lar devlet eliyle yalnızlaştırıldı.

Fakat tabii ki umut tükenmedi. Kadın örgütlerinin, LGBTİ+'ların ve kadınların her isyanda dile getirdiği gibi, İstanbul Sözleşmesi'nden kimse vazgeçmiş değil. Şiddete karşı var olan bu cezasızlık, bu görmezden gelme ve bu yok sayma asla kabul edilemez. Hukuksuzluğun, haksızlığın, adaletsizliğin değil, hak arayışlarının, eşitliğin, adaletin, özgürlüğün, sokakların sesinin yükseldiği bir dünya istiyoruz. Sesimizi özgürce çıkarabildiğimiz bir dünya istiyoruz. Mücadelenin sesinin susturulmadığı bir dünya istiyoruz.

BİZİ ARAYIN SOSYALİST İŞÇİ'YE ULAŞIN!

İstanbul
Kadıköy: 0536 2196341
Şişli: 0 555 637 24 50
Fatih: 0 536 219 63 41
Ankara: 0 535 884 21 22
İzmir: 0 507 555 02 72
Akhisar: 0 544 327 04 45
Antalya: 0 536 335 10 19
Antep: 0 533 627 30 25
Bursa: 0 507 727 50 45
Çanakkale :05324623804
Dersim: 0 543 447 24 15
Edirne: 0 539 429 17 58
Malatya: 0 534 982 59 26
Muğla : 0 539 932 21 17
Samsun: 0 551 450 64 52
Sivas: 0 533 515 28 24
Soma: 0 532 693 70 57
Tekirdağ: 0 533 233 41 50

YENİ ÇIKTI
Z YAYINLARI
GAZETE
DAĞITIMCIMIZDAN
İSTEYİN

Yeni sayı çıktı!

İçindekiler
Felaketler ve devrimler çağında reformizm ya da devrimci alternatif
Sevil Karakay
Ukrayna'daki yıkım: NATO, Rusya ve emperyalizm
Joseph Chaonara
Marksizm ve savaş
Çağrı Oflaz
Emperyalizm, savaş ve Avrasya fay hattı
Rob Ferguson
Ege'de Barış, Hemen Şimdi!
Deniz Güngören
Göçmenler, Sorunların Tespiti ve Çözüm Önerileri
Yüksel Önen ile söyleşi
Fransa: Bölünmüş bir Ülke
Judith Orr
Çeyrek Asırda 5 Kırım Yapan Rejime Ne Diyeceğiz?
Nevzat Onaran
Cumhuriyetin Kuruluş Döneminde Ekonomi Politikaları
Faruk Sevinç
Nörobilim Perspektifinden Psikanaliz - ve Her İkisininin Politik Ekonomisinin Eleştirisi
Halcan Gürvit
Georges Sorel Üzerine
Tibet Şahin

GERÇEK YARGILAMA YAPILANA KADAR MÜCADELEYE DEVAM!

Hrant Dink 19 Ocak 2007 tarihinde öldürüldü. Cinayet sonrası başlayan yargılamada cinayetin on dokuz sanığı ile ilgili İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen davada Mahkeme tarafından 17 Ocak 2012 tarihinde karar oluşturuldu. karara hem davanın müdahil avukatları, hem de Savcılık tarafından itiraz edildi, karar Yargıtay tarafından "cinayetin bir örgütün faaliyeti çerçevesinde işlendiği" gerekçesiyle bozuldu ve tekrar yargılama başladı. Bu yargılama devam ederken 2015 yılında kamu görevlileri hakkında düzenlenen iddianame ile açılan dava dosyası ile bu dosya birleştirildi, yargılamaya İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesinde devam edildi.

Avukatlar, AİHM tarafından 14 Eylül 2010 tarihinde, cinayette sorumluluğu olan görevliler hakkında etkin bir soruşturma yapılmaması sebebiyle Hrant Dink'in yaşam hakkının ihlal edildiği kararı cinayetten sorumlu olan kamu görevlileri hakkında yeniden suç duyurusunda bulundular. Uzun yıllar sonra da olsa 15.12.2015 tarihinde ve 10.05.2017 tarihinde, cinayette sorumluluğu olduğu, cinayete iştirak ettiği iddia ve beyan edilen, ağırlığı devlet görevlilerinden oluşan kişiler hakkında iddianame düzenlendi. Ama bir çok eksiklik hemen göze çarptı ve hepimizin bildiği gibi etkili soruşturma yapılmadı.

Örneğin, cinayete giden süreçte, Hrant Dink'e yönelik linç sürecini örgütleyenler hakkında etkili bir soruşturma yürütülmemiş ve cinayete giden süreçte yer alan kişilerin cinayet ile bağlarını açığa çıkartmaya yönelik soruşturma derinleştirilmemiştir. Cinayete giden süreçte Hrant Dink'e yönelik linç sürecini örgütleyen kişiler soruşturulmamış, soruşturulan ve şüpheli sıfatı ile ifadeleri alınan Veli Küçük, Kemal Kerinçsiz ile Oktay Yıldırım hakkında da etkili bir soruşturma yürütülmeksizin takipsizlik kararı verilmiştir.

Somut olarak cinayetin kim veya kimler tarafından ve hangi süreçlerden geçirilerek karara bağlandığı açığa çıkarılmamıştır.

26 Mart 2021 tarihinde mahkeme tarafından karara bağlanan dosyada haklarında beraat kararı verilen bir kısım sanıklar Hrant Dink'in Yasin Hayal tarafından öldürüleceğini bildiren yazılı somut bilgi kendilerinde olmasına rağmen, kasıtlı olarak Hrant Dink'e yönelik şahsi, fiziki ve mekânsal koruma tedbirlerinin alınması için gerekli işlemleri yapmamış ve kararları almamışlardır. Üstelik cinayetin işlenmesi sonrasında cinayetle ilgili sorumluluklarını örtmek ve savunma argümanlarına dayanak olmak üzere gerçeğe aykırı belge düzenletmişlerdir ve cinayetle ilgili sorumluluklarını örtmeye yönelik uğraş içerisine girmişlerdir.

Mahkeme tarafından bazı şahıslar hakkında "Başkasını Araç olarak Kullanmak Suretiyle Adam Öldürmek" suçundan veya "Kasten Öldürmenin İhmali Davranışla İşlenmesi" suçundan cezalandırılmalarına yönelik hüküm kurulması gerekli iken haklarında beraat kararı verilmiştir.

Dink ailesinin avukatları, itirazlarını şöyle özetliyor: Cinayet öncesinde Hrant Dink'in yaşamına yönelik güçlü bir tehdit atmosferi bulunduğu, Hrant Dink'in saldırıların odağında olduğu, ölüm tehditleri aldığı ve/veya Hrant Dink'in öldürüleceği Trabzon İl Jandarma Komutanlığı, Trabzon İl Emniyet Müdürlüğü, İstanbul İl Emniyet Müdürlüğü, Emniyet Genel Müdürlüğü, EGM İstihbarat Daire Başkanlığı,

19 Ocak 2023'te, saat 15:00'te yine 23,5 Hafıza Mekanı önünde (eski Agos bürosu), onu vurdukları yerde Hrant Dink'i anıyoruz.

İstanbul Valilik görevlileri ile Milli İstihbarat Teşkilatı görevlilerinin bilgisi dahilindedir. Buna rağmen Hrant Dink'in yaşamının korunmasına yönelik koruma tedbirleri alınmamıştır, cinayeti tasarlayan örgüte yönelik cinayet öncesi operasyon yapılmamıştır ve bu yolla Hrant Dink'in öldürülmesi olanaklı hale getirilmiştir.

İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi kararına karşı tarafımızdan ana başlıklarla yukarıda belirttiğimiz noktalarda itiraz ettik. Dosya şu an İstanbul Bölge Adliye Mahkemesi önünde ve henüz bir karar çıkmamış durumda. İtiraz ettiğimiz mahkeme kararında 65 kişi hakkında hüküm verildi, firari sanıkların dava dosyası tefrik edildi, yargılama devam ediyor.

Hrant Dink Ermeni, sosyalist ve gerçekleri açıklamayı her şeyin üstünde tutan bir gazeteci olduğu için öldürüldü. Bizler, cinayetten 16 yıl sonra, "Hepimiz Hrant'ız hepimiz Ermeni'yiz!" demeye ve onun mirasını savunmaya devam ediyoruz.

Hrant Dink'i katledenler kendilerine benzememizi istiyordu. Başaramadılar, Hrant Dink'e benzeyenlerin sayısı her gün daha da çoğalıyor.

(Yazıda Dink ailesinin avukatlarından Hülya Deveci'nin Enternasyonal Sosyalizm dergisinin 10. sayısında yayınlanan "Hrant Dink Davası Süreci Özeti" başlıklı makaleden faydalanılmıştır.)

Kaynağını hakikatten alan İNADIN, hiç solmayan UMUDUN, mazluma güç veren CESARETİN on altı yıldır BİZİMLE.

**SENİNLEYİZ
AHPARİG
BURADAYIZ!**

hrant'ın arkadaşları

**hepimiz
HRANTIZ
hepimiz
ERMENİYİZ**